

Giới thiệu Kiến

Truyện Kiến, để trở thành một gia đình thì gồm có ba mẹ và các anh chị em nhưng trong đó cũng có những tình cảm giận hờn ganh tị lẫn nhau chỉ vì vai vế trong gia đình mà xảy ra xung đột khiến cho gia đình lúc nào cũng xào xáo không được một ngày yên ổn.

Đầu phải làm lớn thì nói gì và làm gì cũng được, bắt người nhỏ phải nghe theo ý mình. Anh mặc dù là anh trai trưởng trong nhà nhưng cũng không có quyền ép các em gái mình làm theo những gì anh sai bảo, đó không phải là cách dạy dỗ mà là một lời sai khiến làm theo ý thích của anh. Bắt em mình phải tuân theo những điều kiện vô lý mà anh đặt ra để quản giáo các em gái.

Hoàn toàn sai lầm khi anh có những cử chỉ và lời lẽ mà các cụ xưa hay nói đó là thương thì phải thương cho roi cho vọt, phải có như vậy thì con người ta mới trưởng thành được. Nhưng đối với em gái của anh thì những điều đó vô ích, họ không muốn mình bị ràng buộc bởi lý lẽ kiểu lớn mà ăn hiếp nhỏ. Và thế là ba cô em gái quyết định xoay ngược tình thế dạy dỗ lại người anh trai này.

Cùng tiếp tục đọc truyện ngôn tình hay để khám phá nhé.

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1

“A... đừng tới đây... ngày mai ta còn phải đi làm... buông ta ra...” Tư Đồ Cương chống đỡ thân thể yếu đuối, một bên cố gắng tránh né ba phía tiến công, một bên còn phải đấu tranh với dục vọng bản thân, trông vô cùng khổ cực. “Vậy thì đừng đi, dù sao ca ca cũng là chủ tịch, cho dù một tuần không đi làm cũng chẳng ai dám nói gì, có đúng không, ca ca?” Một người hung mãnh xông vào, khiến Tư Đồ Cương cảm thấy đầu óc trống rỗng, thân bắt do kỷ chuẩn bị bắn ra. Ai ngờ một bàn tay ác ý nắm chặt lấy phần thân cương cứng của y, kiên quyết không cho y giải phóng: “Nhị ca, người chú ý chút đi, làm cho đại ca tiết sớm như vậy, bọn ta còn gì để chơi nữa.” “Tứ đệ, tứ đệ...” Tư Đồ Cương thống khổ, hai mắt nhắm nghiền, cố gắng cầu xin chủ nhân bàn tay đang nắm giữ dục vọng của mình, đồng thời đôi môi đỏ mọng phun ra những lời ni non ngọt ngào. “Lão đại, thật không thể tha thứ được, dám quyến rũ tứ đệ, nhất định phải bị trừng phạt. Ngày mai khẳng định người không cần đi làm rồi.” Lão tam Tư Đồ Hạo vừa hoàn toàn tiêu diệt hy vọng của Tư Đồ Cương, vừa dùng sức, câu vẹo trái hông đầu trong tay. Tư Đồ Cương đau quá liền lùi về, nhưng kết quả lại càng gần người đằng sau hơn, làm cho khối thịt đồng cực nóng càng đâm sâu vào trong cơ thể y. “Ca ca, thân thể người quá nhạy cảm rồi, tam đệ mới sờ một chút, mà hậu động của người đã kẹp chặt lấy ta. Thật thoải mái, ta đầu hàng, ca ca chậm rãi hưởng thụ hai tên tiểu quý kia đi.” Nửa câu đầu làm cho Tư Đồ Cương mặt đỏ bừng bừng, chờ đến khi nhị đệ giải thích đến nửa câu đằng sau, y đã không còn kịp ngăn cản nữa: “Đừng... đừng bắn ở trong...” Một đợt quất xuyên liên tục, luồng dịch cực nóng đã bắn thẳng vào nội tạng của Tư Đồ Cương, một giọt cũng không sót. “Nhanh, đến lượt ta.” Không đợi Tư Đồ Cương tỉnh táo lại, lão tam Tư Đồ Hạo đã cấp bách không thể chờ được mà thay đổi vị trí với lão nhị Tư Đồ Huy, đem hung khí to lớn cắm thẳng vào đóa cúc hoa tràn ngập tình dịch của lão đại. Cảm giác áp bách làm Tư Đồ Cương muốn kêu cũng kêu không được, chỉ có thể mở rộng miệng, liều mạng hô hấp, hy vọng có thể mượn cách này để giảm cảm giác muốn nôn cả nội tạng ra. “Lão tam, người đừng thô lỗ thế, coi chừng làm bị thương đại ca thân yêu, lúc đó phúc lợi của chúng ta sẽ bị hao tổn đó.” Lão tứ Tư Đồ Nham vừa nói vừa ẩn ẩn lên đỉnh phần thân của Tư Đồ Cương, làm y không thể thoát khỏi trạng thái cao trào, mà cũng làm y không được giải phóng. “Ca ca mở miệng to thế có phải là đang trách ta hôm nay chỉ quan tâm đến hậu huyệt của người, mà không chăm sóc đến cái miệng nhỏ nhắn này đúng không? Đúng là lỗi của ta, bây giờ ta sẽ sửa ngay.” Tư Đồ Huy vừa nói vừa cúi đầu xuống, dính chặt lấy đôi môi đang khao khát dưỡng khí của Tư Đồ Cương, cũng ngăn chặn ý tứ cự tuyệt của y. Thiếu dưỡng khí cực độ làm toàn thân Tư Đồ Cương cứng ngắc, đồng thời vì khao khát có thêm dưỡng khí mà thân thể bắt đầu ra sức giãy dụa. Hành động của y lúc này chẳng khác gì đang chủ động giãy dụa với người đằng sau. Hơn nữa huyệt động của y cũng vô thức kẹp chặt lấy hung khí bên trong, cơ hồ làm cho Tư Đồ Hạo suýt bắn ra: “Lão đại, người càng ngày càng đâm dăng rồi đó, quả là người thông minh, học tập nhanh thật.” Tư Đồ Hạo hít sâu một hơi, cố đè xuống cảm giác muốn phóng thích của mình: “Bắt quá, giờ kết thúc còn hơi sớm đó.” Giấy dụa làm cho phần thân của Tư Đồ Cương như sắp thoát ra khỏi sự khống chế của tứ đệ: “Thật là không thông minh. Đại ca đánh phải chịu khổ rồi.” Bàn tay bỗng nhiên nắm chặt, khiến cho máu từ khắp nơi đều tụ lại đỉnh phần thân, làm Tư Đồ Cương vô cùng thống khổ. Hậu đình áp lực, hạ thể đau đớn, hơn nữa lại thiếu dưỡng khí hành hạ khiến Tư Đồ Cương trước mắt tối sầm mà lâm vào hôn mê. Không biết qua bao lâu, y bị phía sau không ngừng đâm vào mà tỉnh lại. Hiện tại đang là tứ đệ Tư Đồ Nham, hẳn không nhanh không chậm mà vận động, mỗi lần đều quất vào thật sâu như muốn đâm thủng bụng y, rồi lại chậm rãi lui ra, cơ hồ muốn kéo theo cả nội tạng của y ra ngoài. Y vô cùng khó chịu, chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt cơn ác mộng đáng sợ này. Nhưng mà Tư Đồ Nham vẫn theo tiết tấu của mình mà rút ra cắm vào. Một lát sau, Tư Đồ Cương lại không chịu được mà hôn mê bất tỉnh. Cứ như vậy, mơ mơ màng màng, mỗi lần tỉnh lại, hậu đình luôn ngập tràn, không phải phần thân của các đệ đệ, thì lại là giả dương khối trong tay bọn chúng. Thẳng đến khi mặt trời dâng cao, y mới được cho phép nghỉ ngơi, mà lúc này, ngay cả khi lực mở mắt, y cũng không còn. Vì sao ta lại rơi đến bước này? Đây là ý nghĩ cuối cùng trước khi lâm vào giấc ngủ của Tư Đồ Cương.

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 2

Ba mẹ Tư Đồ Cương đã gặp tai nạn khi trên đường đi mua quà sinh nhật mừng 22 tuổi của y. Khi Tư Đồ Cương chạy tới bệnh viện, y chỉ kịp nhìn thấy mẹ lần cuối. Khuôn mặt của mẹ không có vết thương nào, vẫn thanh lệ như cũ, chỉ có điều, bởi vì vết thương chảy máu quá nhiều mà trông vô cùng tái nhợt: “Con nhớ chăm sóc các em nhé.” Tư Đồ Cương nghẹn ngào nói không nên lời, chỉ có thể gật đầu không ngừng. Mẹ mỉm cười, buông bàn tay đã dặt y 22 năm qua, linh hồn bay lên, cùng ba hội họp. Ba mẹ để lại cho bốn anh em một công ty không lớn cũng không nhỏ, đủ để bọn họ có thể nuôi sống bản thân. Tư Đồ Cương luôn day dứt về cái chết của ba mẹ mình, y luôn nghĩ, là do ba mẹ đi mua quà sinh nhật cho y nên mới tử nạn. Vì thế, y nhất định phải bồi thường cho ba đứa em trai. Có phần công ty chia đều cho bốn anh em. Nhưng bởi vì nhị đệ Tư Đồ Huy mới 18 tuổi, tam đệ Tư Đồ Hạo 16 tuổi và tứ đệ Tư Đồ Nham mới 14 tuổi, cho nên y đành phải lấy đôi vai non nớt yếu đuối mà gánh lấy công ty. Có lẽ “yêu cho roi cho vọt”, cho nên Tư Đồ Cương đối với ba đứa em cũng vô cùng nghiêm khắc. Điều này đối với nhị đệ Tư Đồ Huy mà nói, một chút ảnh hưởng cũng không có. Thậm chí hẳn còn hy vọng được quản giáo càng nghiêm càng tốt, bởi vì hẳn vô cùng sùng bái vị ca ca hơn hẳn 4 tuổi này, chỉ cần Tư Đồ Cương nói gì, dù là lấy trắng trên trời, Tư Đồ Huy cũng đồng ý. Còn với Tư Đồ Cương, nhị đệ là đứa em không cần y quan tâm nhất. Nhưng y đã quên, sùng bái cũng là một loại cảm tình cuồng nhiệt, không chế không tốt sẽ làm người sùng bái bị tổn thương. Còn đối với tam đệ và tứ đệ đang trong thời kỳ phản nghịch của tuổi mới lớn, loại quản thúc này khiến cho hai đứa vô cùng tức giận. Tam đệ vốn là một người tính tình nóng nảy, bụng ngay dạ thẳng, với Tư Đồ Cương như đá chọi với đá, nhưng lại luôn bị một người bụng đầy mưu ma chước quỷ, lòng dạ cực kỳ hẹp hòi là Tư Đồ Nham lợi dụng. Cho nên, Tư Đồ Cương đau đầu nhất chính là tứ đệ Tư Đồ Nham, vì thế y càng nghiêm khắc hơn với nó hơn. Tư Đồ Nham cũng không phải là cái loại người để mặc người khác thao túng mình. Thế là hẳn dụ dỗ lão tam, quyết định liên hợp phản kháng, cũng để dạy dỗ Tư Đồ Cương một trận, để y không còn dám quản chuyện của bọn họ nữa. Chỉ là nên dạy dỗ thế nào, đã làm bọn họ khổ não một hồi, cuối cùng vẫn là người giáo hoạt như Tư Đồ Nham tìm ra phương pháp. Vì để cẩn thận hơn, bọn họ đã mượn sức của nhị ca Tư Đồ Huy. Thế là, vạn sự sẵn sàng, chỉ chờ thời cơ tới. P/s: Để tiện phân biệt ba người đệ đệ, độc giả hãy xem cách xưng hô của bọn họ để nhận biết nhé: Tư Đồ Cương: Tư Đồ Huy – nhị đệ, Tư Đồ Hạo – tam đệ, Tư Đồ Nham – tứ đệ. Tư Đồ Huy: Tư Đồ Cương – ca ca, Tư Đồ Hạo – tam đệ, Tư Đồ Nham – tứ đệ. Tư Đồ Hạo: Tư Đồ Cương – lão đại, Tư Đồ Huy – lão nhị, Tư Đồ Nham – lão tứ. Tư Đồ Nham: Tư Đồ Cương – đại ca, Tư Đồ Huy – nhị ca, Tư Đồ Hạo – tam ca.

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Tư Đồ Cương uể oải bước vào nhà, các yêu cầu của khách hàng vẫn không ngừng xoay tròn trong đầu y. “Ca ca, sao hôm nay người về muộn thế, chắc mệt lắm hả?” Tư Đồ Huy cầm lấy cặp sách cùng áo khoác cho Tư Đồ Cương, nhẹ giọng hỏi. “Đại ca, nhất định người đã quên hôm nay là sinh nhật của mình rồi đúng không? Sinh nhật 24 tuổi, thật có kỷ niệm vô cùng đặc biệt nhì. Dám làm bọn ta chờ cả một buổi tối, nhất định phải trừng phạt đó nha. Nào, ba ly rượu vang, không uống hết không cho vào.” Tư Đồ Nham nói. Tư Đồ Hạo từ đằng sau đi tới, trên tay cầm chiếc khay đựng ba ly rượu vang. “Các người... các người chưa ngủ, là vì muốn chúc mừng sinh nhật ta sao?” Tư Đồ Cương cảm động không thôi, mặc dù bình thường quan hệ giữa y và các đệ đệ không được tốt lắm, nhưng đúng là cùng chung huyết thống. “Đúng vậy, mau uống rượu đi, còn tiên hành tiết mục kế tiếp nữa.” “Được.” Ly rượu vang màu mận chín thuận theo đôi môi mở ra mà rất nhanh đã tiến vào dạ dày, sau đó liền phát huy công lực. Tư Đồ Cương chậm rãi mở mắt ra, có chút không hiểu, vì sao mình lại nằm trên ghế salon, bị ba đệ đệ vây quanh? Vì sao ba đệ đệ không mặc quần áo? Y cố gắng động đậy, nhưng lại phát hiện cánh tay không nghe theo sự chỉ đạo của y. Muốn mở miệng hỏi, chỉ có điều, miệng chỉ giật giật chứ không phát ra chút âm thanh nào. Y không khỏi ngạc nhiên mà nhìn ba đứa em có cùng huyết thống kia. “Đại ca, trong ly rượu người uống có loại thuốc làm tứ chi vô lực, được hiệu có thể duy trì trong một tiếng. Bây giờ sẽ tới tiết mục chính mừng sinh nhật người.” Hình như nghe thấy tín hiệu, cả sáu bàn tay liền bò lên người Tư Đồ Cương, cởi áo, cởi quần, cởi cả vạt. Rất nhanh, Tư Đồ Cương đã trở nên trần truồng như đứa bé mới sinh. Đứng lại! Các người không thể làm như vậy được! Tư Đồ Cương chỉ có thể dùng hai mắt để biểu đạt sự phản kháng của mình. “Bọn ta đương nhiên có thể làm vậy. Bình thường đều là người ra lệnh cho bọn ta, hôm nay, người cũng phải nếm thử tư vị bị người khác sắp đặt đi. Còn gần một tiếng nữa, có thể làm rất nhiều việc đó nha. Nhưng đầu tiên phải cho người một kỷ niệm khó có thể quên đã. Nhị ca, chỉnh lại đầu của đại ca ra phía này, thân thể nghiêng ra ngoài và phía camera. Đúng rồi, ấn chân vào, để phần hông nhô ra. Tốt lắm.” Dưới tình huống toàn thân vô lực, Tư Đồ Cương chỉ có thể mặc cho Tư Đồ Huy bài bố. Nhưng điều càng làm y hoảng sợ chính là, Tư Đồ Hạo cùng Tư Đồ Nham đều lấy camera ra bắt đầu quay chụp. Y bất an nhìn camera một chút, hy vọng tiết mục này chỉ là một trò đùa mừng sinh nhật mà thôi. Nhưng y không biết, trông dáng dấp của y bây giờ cùng ánh mắt có bao nhiêu quyến rũ. Thường xuyên tiếp cận ánh mặt trời, làn da ngăm đen bóng loáng cùng chiếc ghế salon màu trắng sữa hình thành hai mảng màu đối lập rõ nét, càng cường điệu thêm vẻ nam tính khỏe đẹp. Cơ bụng sáu múi do luyện tập hằng ngày nổi lên, phía bụng dưới bởi vì không được ánh sáng chiếu tới mà trắng nõn nà, được màu da bánh mật xung quanh hỗ trợ trông càng bắt mắt. Cánh tay vô lực nhẹ nhàng đặt trên hông, một chân bị tách ra, khiến nam tính của y hiển lộ rõ trước màn ảnh. Hai tròng mắt kia bình thường luôn nghiêm khắc, vậy mà bây giờ chỉ tràn đầy sự nghi hoặc, hoảng sợ cùng nhục nhã, giống như chú nai nhỏ sợ sệt, khiến người khác triu mến yêu thương. “Rất mê người rồi, ta không chịu được nữa.” Mặc dù xuyên qua camera, nhưng Tư Đồ Hạo vẫn cảm thấy kích thích, hẳn không thể không ngừng quay chụp để giải quyết dục vọng của bản thân trước. Dòng chất lỏng màu trắng phun mạnh ra, có một ít dính vào người Tư Đồ Cương. “Thật là vô dụng, nhanh như thế đã tiết rồi, tí nữa làm sao chơi đùa được đây?” Tư Đồ Nham giễu cợt Tư Đồ Hạo. Tư Đồ Hạo cũng cười cười, ánh mắt cực nóng dính chặt vào người Tư Đồ Cương: “Đừng lo lắng, vì hôm nay, một tuần ta đã không làm rồi đó, khẳng định sẽ làm cho lão đại sướng đến không thể sướng hơn được nữa.” “Chụp ảnh cũng đủ rồi, hay là tam ca ra kia nghỉ ngơi dưỡng sức đi.” Tư Đồ Nham vẫn đang tiếp tục quay chụp, từ ngón chân muốt mà tới hai chân thon dài hữu lực, ở giữa là nam tính tượng trưng của Tư Đồ Cương vẫn đang mềm mại, lẳng lẳng nằm giữa bụi cỏ màu đen. Tiếp tục lên trên là tiểu phúc mịn màng cùng bộ ngực nở nang, trên đó điểm hai khối quả thực màu đỏ. Còn cả đôi môi đỏ mọng gọi cảm đầy kiên nghị, cùng cái mũi cao cao, cuối cùng là hai tròng mắt tràn ngập ngọn lửa phần nộ đang nhìn về phía camera. Tất cả, tất cả, rất nhanh sẽ được dùng tay, dùng môi, dùng da thịt để cảm nhận. Nghĩ vậy, một luồng nhiệt đột nhiên phóng mạnh về phía hạ phúc, khiến dục vọng của Tư Đồ Nham cũng cương cứng lên. Tư Đồ Nham xấu hổ nhìn Tư Đồ Huy cùng Tư Đồ Hạo, nhưng lại phát hiện nam tính của bọn họ cũng một trụ giờ lên trời, chỉ là đều đang kiệt lực nhẫn nại mà thôi. Tư Đồ Nham đánh trống lảng cười nói: “Đại ca sức quyến rũ thật lớn, khiến bọn ta cũng chịu không nổi. Xem ra cần phải nhanh chóng chấm dứt tiết mục này, để tiên hành tiết mục kế tiếp mới được. Nhị ca, đề chân đại ca lên trên đi, để ta chụp hậu động của đại ca. Cần phải khai

phát qua thì mới tiến hành được. Mà chiếc camera này có thể chụp được những chi tiết dù nhỏ nhất như nếp nhăn, chúng ta cũng có thể biết sau khi khai phát nó sẽ mở rộng thêm được bao nhiêu nữa đó.” Khai phát xong thì mới tiến hành được? Chẳng lẽ chụp xong còn có chuyện khác phát sinh sao? Tư Đồ Cương bụng đầy nghi vấn. Nhưng bây giờ căn bản không có ai lo lắng tâm tình của y, bởi bọn họ đều bị cảnh đẹp trước mắt mê hoặc. Giữa sông khâu trắng trời không bị ánh mặt trời chiếu tới là cục động nho nhỏ, vùng đất nhẵn nhéo có chức năng giữ nhà đang gặt gao hợp lại, cự tuyệt tất cả những thứ tiến vào thăm dò. Nhưng mà rất nhanh, nơi này sẽ bị ngoại vật tiến vào, bị ép đến mở rộng tất cả bí mật bên trong, vô lực mà không cách nào ngăn cản bất cứ thứ gì tiến vào tìm kiếm cùng thám hiểm. Nghĩ vậy, thân thể cả ba người đều trở nên khô nóng.

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Lưỡi dao lạnh lẽo lướt qua làn da ấm áp, cẩn thận mà cạo dần lớp lông đen. Tư Đồ Cương đỏ mặt, toàn thân bởi vì xấu hổ mà bị bao phủ bởi một lớp hồng nhạt mê người. Bây giờ, hai mắt cá chân của Tư Đồ Cương bị hai bàn tay nâng cao kéo ra hai phía, hình thành tư thế hai chân mở rộng, cái mông có chút nâng lên, đem toàn bộ nơi tư mật bại lộ trước hai tròng mắt, lưỡi dao trong tay Tư Đồ Huy chính đang làm việc ở chỗ này. Sở dĩ là như vậy, bởi vì lúc sắp chụp xong, ngay lúc Tư Đồ Cương thở dài một hơi, đột nhiên Tư Đồ Nham ra vẻ khổ não hỏi một câu mà bất kỳ nam nhân nào cũng không thể trả lời: “Đại ca, chỗ này của người...” Hai tròng mắt hần quét qua hạ thể của y: “...Bị chỗ lông này chặn lại, không thể chụp rõ được. Mà bọn ta muốn chụp rõ từng chi tiết, vậy phải làm sao bây giờ?” Làm sao bây giờ? Buông ta ra là được chứ sao. Nhưng mà Tư Đồ Cương biết ý nghĩ đó thật sự chỉ là vọng tưởng, nhìn ba đệ đệ đang hưng phấn thế kia là biết trò hay còn ở đằng sau. Muốn... muốn làm gì? Không phải định làm cái kia đó chứ? Trái tim Tư Đồ Cương thoáng cái đập thình thịch, y không khỏi âm thầm cầu khẩn. Chuyện này liên quan tới tôn nghiêm nam nhân của ta đó nha, chừa lại cho ta chút thể diện đi. Y lấy ánh mắt cầu xin nhìn người trước mặt, lúc này y cũng chẳng thèm quan tâm tới bộ dạng xích lửa của mình có bao nhiêu xấu hổ. “Vậy cạo hết lông đi là được chứ gì.” Tư Đồ Hạo bỗng nói. Ôi, đầu óc chậm chạp có khác, lại bị người khác lợi dụng rồi. Thế là chuyện thành thế này. “Xoẹt, xoẹt, xoẹt.” Lưỡi dao không chút lưu tình cạo sạch những sợi lông mềm mại đang run lên nhẹ nhẹ, chậm rãi lộ ra làn da bị bộ lông bao trùm, cũng làm cho nam tính của Tư Đồ Cương không thể ẩn nấp, xích lửa như con sơn dương bị bao vây bởi những ánh mắt đói khát. Lưỡi dao chậm rãi chạy từ bụng xuống phía dưới, đi tới bên cạnh âm hành. Rất nhanh những sợi lông ngắn ngắn lơ lửng cũng bị theo bước lớp lông dài phía trước. Đứng mà, để lại cho ta một chút đi. Tư Đồ Cương chỉ có thể khò khét trong lòng. Cuối cùng cũng cạo xong. Một tấm khăn lông ướt sũng nhẹ nhàng lướt qua hạ thể vừa mát đi tăng bảo vệ, kéo theo những sợi lông còn vương trên đó. “Chỗ lông này phải cắt đi, đây là lần đầu tiên ca cạo lông, là một kỷ niệm vô cùng trân quý.” Tư Đồ Cương há mồm tròn mắt nhìn Tư Đồ Huy cẩn thận cắt đứt lông đó vào một cái bao, lại còn... lại còn hôn lên cái bao đó nữa. Cái loại cảm giác này... quả thực so với hôn môi còn tư mật hơn. Lúc này Tư Đồ Cương mới phát hiện được sùng bái không tốt chút nào, nhất là đối với một người mà có lẽ khi y thả bom cũng cảm thấy thơm như Tư Đồ Huy. Điều này làm cho Tư Đồ Cương vừa xấu hổ vừa khó xử, thật chỉ muốn hôn mê bất tỉnh luôn cho rồi. Nhưng bình thường y chăm chỉ rèn luyện cơ thể, thật sự không bất tỉnh được, cho nên chỉ có thể yên lặng mà chịu đựng. “Tốt lắm, tốt lắm, vậy là có thể chụp rõ từng chi tiết rồi.” Camera lại bắt đầu công việc, lần này nó chỉ chăm chăm vào âm hành màu hồng đáng yêu đang run lên nhẹ nhẹ, tựa như hải tử bị hoảng sợ mà cúi đầu xuống. Bộ vị trọng yếu bị sáu con mắt cộng một cái camera nhìn chăm chăm, làm cho Tư Đồ Cương cũng chú ý tới hạ thể của mình. Mà hậu quả trực tiếp cho việc đó chính là, máu nóng từ từ dồn về phía bộ vị mẫn cảm đó, khiến nó thoáng cái cũng ngẩng đầu lên, hình dáng cũng thô hơn một chút. Tư Đồ Hạo càng lúc càng thờ dốt: “Nhìn cái gì mà nhìn, lãng phí thời gian, xem mà không được ăn thì xem làm gì. Mau lên, sắp hết một tiếng rồi, tiến hành tiết mục kế tiếp thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Hai lọ thủy tinh đặt trên bàn, một lọ đựng nước đỏ, một lọ đựng nước xanh. Ba đôi mắt chốc lát lại liếc nhìn cái lọ, chốc lát lại nhìn Tư Đồ Cương. “Lão đại, đừng xấu hổ nữa, mau chọn một trong hai lọ này đi, xong còn đến tiếp mục tiếp theo chứ.” “Đúng đó, đại ca, nếu người không chọn, thì sẽ phải dùng cả hai lọ đấy.” Hai tròng mắt của Tư Đồ Cương căn bản không dám nhìn hai lọ thủy tinh đó, mà chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt sự khẩn cầu từ đáy lòng y. Cuối cùng, y đem hy vọng của mình tập trung vào người nhị đệ luôn kính ái với mình – Tư Đồ Huy. Đồng thời tay cũng đã có chút sức lực, y cố gắng át chế thân thể đang run lên lay bẩy của mình, nhưng lại lập tức phát hiện cánh tay đã có thể gấp lại, điều này chứng tỏ được hiệu sắp hết, chỉ cần kéo dài thời gian thêm vài phút nữa là ổn. Tư Đồ Huy than nhẹ một tiếng: “Ta biết người không muốn uống, ta cũng không muốn bức người. Nhưng đây là lần đầu tiên của người, nếu không uống thuốc, rất dễ bị thương. Lọ màu đỏ là xuân dược chuyên dùng của phụ nữ, có thể tăng cao độ mẫn cảm, giúp người hưởng thụ nhiều niềm vui thú. Còn bình xanh là xuân dược dành cho đàn ông, chắc người vẫn là xử nam đúng không?” Vừa nói hần vừa liếc Tư Đồ Cương một cái. Tư Đồ Cương chột vật nhìn sang chỗ khác, đáy lòng không khỏi kỳ quái. Làm sao nhị đệ biết được? Hơn nữa xem ra, cả tam đệ cùng tứ đệ cũng biết. Tư Đồ Huy cười rộ lên, thanh âm ôn nhu nhưng lại làm cho Tư Đồ Cương nổi hết cả da gà: “Người nhất định không biết ta chú ý tới người như thế nào đúng không? Ngày nào ta cũng đều vào phòng của người, quần áo của người, mỗi bộ ta đều biết rõ, kể cả đồ lót. Thân thể của người, không, thậm chí là tư tưởng của người, bất cứ điều gì ta cũng rõ như lòng bàn tay.” Tư Đồ Cương vừa nghĩ tới Tư Đồ Huy cầm quần lót của mình mà ngửi ngửi, hai tròng mắt liền không dám nhìn Tư Đồ Huy nữa, ngay cả lỗ tai cũng vô thức mà đỏ lên bùng bùng. “Đó chỉ là một lý do, vẫn còn một lý do nữa, đó chính là nơi này của người.” Ngón tay nhẹ nhàng trượt qua nam tính của Tư Đồ Cương: “Máu hồng nhạt non nớt như trẻ mới sinh, cho nên nhất định hôm nay ta sẽ làm cho người nếm mùi vui sướng khi nam nhân ân ái, mà không cần phải hao hết tâm tư thảo niệm vui cho phụ nữ. Ca ca, ta nghĩ rằng người nên uống cả hai lọ đi.” Tư Đồ Cương nhìn chăm chăm vào cái lọ, sợ hãi nhìn nó càng lúc càng tiến gần về phía mình. Y âm thầm cầu

khẩn: Thượng Đế ơi, cho con vài phút nữa đi. Nếu phải chọn thì thà chọn lọ màu xanh còn hơn, tốt xấu gì ta cũng là đàn ông, làm sao có thể dùng loại thuốc dành cho phụ nữ chứ? Tur Đồ Cương dùng ánh mắt ám chỉ cho Tur Đồ Huy, ý muốn hạ nguy hiểm đến mức thấp nhất. Nhưng Tur Đồ Huy lại không chút nào chú ý tới Tur Đồ Cương ám chỉ mà chỉ dốc thẳng cả hai lọ vào miệng y. “Ta đã nói rồi, vì tốt cho ngươi, cả hai lọ đều phải uống. Hễ là chuyện tốt với ngươi, bất luận ngươi phản đối thế nào, ta cũng phải làm.” Bàn tay êm ái lau qua khóe miệng còn dính nước thuốc của Tur Đồ Cương, nhưng trong miệng lại phun ra những lời làm y nóng gan nóng ruột. Chỉ vài giây nữa thôi! Tur Đồ Cương đã có thể nắm chặt tay, y ra sức tung một quyền vào khuôn mặt tràn ngập nhu tình của Tur Đồ Huy. Sau đó thừa dịp Tur Đồ Hạo cùng Tur Đồ Nham đang sững sờ, y đẩy họ ra, rồi chạy vào một căn phòng gần đây. Chỉ cần vào phòng, khóa cửa lại là sẽ an toàn thôi. Bởi vì vận động mà máu trong người y bắt đầu lưu chuyển nhanh hơn, được hiệu cũng bắt đầu tăng tốc phát huy tác dụng. Lúc chỉ còn cách cửa phòng khoảng ba thước, Tur Đồ Cương bỗng nhiên cảm thấy một luồng nhiệt khí từ bụng dưới phun mạnh ra, tấn công vào các dây thần kinh, chỉ vài giây sau đã chiếm lĩnh tất cả ngõ ngách trong cơ thể. Nhiệt độ làm Tur Đồ Cương cảm thấy thân thể mình như sắp nóng chảy ra, hai chân cũng vậy, không thể chịu nổi sức nặng của cơ thể mà mềm nhũn, quỵ sụp xuống. Đừng phát tác lúc này! Ta nhất định phải chạy vào phòng đã! Tur Đồ Cương vẫn không từ bỏ mà bò sát trên mặt đất. Bỗng, một đôi tay ấm áp từ đằng sau nâng Tur Đồ Cương dậy, sau đó một tiếng cười nhẹ theo nhiệt khí tiến vào lỗ tai y, khiến cho thân thể mất cảm của y run rẩy không thôi: “Ca ca, ngươi cho rằng trốn vào phòng là an toàn ư? Hôm nay cho dù ngươi trốn ra ngoài vũ trụ, ta cũng quyết bắt ngươi trở về, huống chi là một tấm cửa gỗ. Ngươi quá coi thường quyết tâm của ta rồi đó. Thời gian còn lại hãy để ta dạy cho ngươi biết thế nào là nam nhân vui sướng nhé. Làm cho tất cả chúng ta cùng nhau rơi xuống đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Căn phòng đã bị bố trí lại, bàn học, bàn máy tính, cùng chiếc giường đã biến mất tăm, mặt sàn rộng lớn thì được trải một tấm thảm Ba Tư dày, trên đó còn có thêm một cái đệm và một tấm ga màu trắng. Chưa kể đến bức tường trắng tinh xung quanh, giờ đã biến thành một tấm gương không lồ! Đây... đây... đây là phòng của ta sao? Tur Đồ Cương giật mình sững sờ đứng ở cửa nhìn vào. Bỗng có một lực từ phía sau đột nhiên đẩy y ngã xuống đệm. “Lão đại, cái giường nhỏ kia làm sao chịu được sức nặng của bốn anh em ta, hơn nữa lại còn rất chật chội. Cho nên bọn ta nghĩ ra cách này, như vậy, giường sẽ đủ to, mà cũng không sợ bị rơi xuống giường hay bị sập. Vạn nhất mới làm được một nửa mà giường sập xuống, sẽ làm chúng ta rất mất hứng đó. Thôi, lão đại, chúng ta bắt đầu đi.” Tur Đồ Hạo như một mảnh hồ điệp lao lên ôm lấy Tur Đồ Cương, ai dè lại bị một đôi tay ngăn cản. Tur Đồ Hạo ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt đầy lãnh khốc của Tur Đồ Huy. “Ta trước.” Hắn không khỏi nuốt nước bọt, bởi lúc này, hai tròng mắt của Tur Đồ Huy tàn nhẫn như mảnh thú bị mất đi lãnh địa. Hắn tin tưởng, nếu hắn có can đảm nói một chữ “Không”, mà thật ra, chỉ cần hơi có chút thái độ phản kháng thôi, thì nhị ca vốn ôn hòa dịu dàng kia sẽ xé hắn ra thành từng mảnh, sau đó quăng ra ngoài, bởi vì... nhị ca sẽ không cho hắn làm bản phòng đại ca đâu. Kể từ thời mới là trang tuần kiệt, mặc dù tính tình Tur Đồ Hạo khá nóng nảy, nhưng bản lĩnh nhìn sắc mặt vẫn có, cho nên hắn vội vàng lùi lại vài bước, nịnh nọt nói: “Đương nhiên rồi, nhị ca, mời ngài trước.” Ngay cả giọng điệu bất cần đời cũng thay đổi. Tur Đồ Huy không thèm liếc nhìn Tur Đồ Hạo một cái, lúc này, ở trong mắt hắn, chỉ có Tur Đồ Cương tồn tại mà thôi. Kỳ thật, cho tới nay, trong mắt của hắn lúc nào cũng chỉ có mỗi mình Tur Đồ Cương. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve Tur Đồ Cương, nhìn ca ca đang lùi lùi trên thảm trải để tránh xa bọn họ, hắn liền nói: “Đừng sợ, ta sẽ không làm gì tổn thương ngươi.” Hắn vuốt ve, nhẹ nhàng như gió xuân, mềm mại như tơ lụa, giống như chạm rồi lại như không, nhiệt độ trên bàn tay tươi ấm da thịt lỏng lẻo, khiến Tur Đồ Cương run rẩy, chỗ mất cảm cũng nổi lên mà đỏ ửng. Thân thể Tur Đồ Cương bị nhiệt lưu hoàn toàn xâm chiếm, tay chân y mềm nhũn vô lực. Nhưng y vẫn cố hết sức vùng vẫy, lúc đánh, lúc đẩy, lúc néo, y dùng đủ các loại phương thức làm cho cái tên đang nhìn y như nhìn con mồi kia phải tránh xa y ra. Đầu óc miễn cưỡng bảo trì tỉnh táo, y mở miệng hỏi Tur Đồ Huy: “Ngươi vốn là người không có khả năng làm việc này nhất, nhưng bây giờ... ngươi lại là người làm đầu tiên. Vì sao? Vì sao... lại phản bội ta?” Nhiệt khí chảy khắp toàn thân làm Tur Đồ Cương thờ hồng hộc, chỉ nói một câu mà cũng phải ngắt đến mấy lần. Đôi tay vô lực mặc dù không thể làm người ta đau, nhưng cũng ảnh hưởng tới động tác của Tur Đồ Huy. Thế là, một chiếc còng tay lạnh lẽo đã xuất hiện trên cổ tay y. Tur Đồ Huy ôn nhu nhìn ca ca, bởi vì hai tay bị cột sau người, cho nên phần bụng có chút nâng lên, làn da bị nhiệt lưu ảnh hưởng mà ửng đỏ, mồ hôi cũng chậm chậm chảy xuống, đôi môi đỏ sẫm vì thờ dốc mà có chút mở ra, khiến người khác có thể nhìn thấy đầu lưỡi mềm mại ẩn giấu bên trong. Đôi mắt nâu nửa mở nửa khép, con ngươi lóe lên tia sáng mang theo dục vọng không muốn ai phát hiện. Ngón tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve, Tur Đồ Huy cảm thụ làn da trẻ khỏe của ca ca. “Vi sao? Bởi vì ta yêu ngươi, yêu đến mức không cách nào kiềm chế được, yêu đến mức không nhẫn nại nổi nữa. Ngươi biết không? Ta mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy chính là ngươi, hai tròng mắt ngươi tỏa sáng, khuôn mặt trắng trẻo mềm mại, chỉ một thoáng mà ta đã thích ngươi rồi. Nếu như về sau ta không gặp ngươi, thì phần thích này có thể sẽ không phát triển thành tình yêu. Nhưng mà, ngươi lại là ca ca của ta, mỗi ngày ta đều nhìn thấy ngươi, cho nên ta bắt đầu khổ cực đi đằng sau ngươi, nhìn ngươi, theo đuổi ngươi. Muốn cùng ngươi sống bước cổ gối, muốn cùng ngươi chia sẻ cuộc sống hạnh phúc. Thế là, ta tìm mọi cách lấy lòng ngươi, làm tốt những việc ngươi yêu cầu, hy vọng ngươi vui vẻ, hy vọng ngươi nhìn ta. Kết quả, ngươi đã nhìn ta, nhưng ngươi chỉ đối xử với ta như với một người em trai, luôn vỗ đầu, nắm vai ta, khen ngợi ta vài câu. Cùng ta thân cận nhất chỉ là nụ hôn ngon mỗi tối, dù chỉ là nhẹ nhàng chạm vào trán, cũng có thể làm cho ta cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Nhưng mà, khi cha mẹ qua đời, ngươi bắt đầu đi làm, lúc nào cũng mang gánh nặng công ty trên vai, trở về càng ngày càng muộn, ngươi biết không, ngươi đã có 963 ngày không cho ta nụ hôn ngon rồi!” Ngực khí bắt đầu cao lên, tâm tình cũng kích động, ngón tay Tur Đồ Huy nắm chặt lấy thân thể không cách nào phản kháng kia, kịch liệt lay động: “Ngươi biết ta có bao đêm không ngủ yên giấc không? Ngươi biết ta chịu bao nhiêu thống khổ không? Ngươi biết tìm ta như sắp vỡ tan rồi không? Không, ngươi cái gì cũng không biết, công việc đã vây lấy ngươi. Ta quyết tâm phải cứu ngươi ra khỏi nó.” Ngực khí bắt đầu chậm lại, mang theo một tia hân hoan: “Lúc bọn chúng đề nghị ta, ta đã biết nó có thể giải cứu ta, cũng có thể giải cứu ngươi. Nhưng ta sẽ không đem lần đầu tiên của ngươi tặng cho bất cứ ai, bởi vì không có kẻ nào giống ta, yêu ngươi như thế, hết thảy đều coi cảm thụ của ngươi là nhất.” Ngón tay nhẹ nhàng chạy xuôi theo đường cong, môi có chút nhếch lên, hình thành nụ cười ác quỷ: “Ngươi, cuối cùng đã là của ta rồi.” Tur Đồ Cương sợ ngây người, bị tò tính bất thành linh đã làm y mất đi khả năng suy nghĩ. Tur Đồ Hạo cùng Tur Đồ Nham cũng ngây ngẩn cả người, bọn họ chưa bao giờ biết, không, phải nói là không bao giờ nghĩ trong lớp mặt nạ bình tĩnh kia, lại ẩn dấu một tình yêu cuồng nhiệt như núi lửa phun trào, mà đối tượng lại là đại ca của bọn hắn!

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Nước miếng dính trên đôi môi đỏ mọng trông càng thêm mê người, bởi vì hô hấp dồn dập mà có chút tách ra, tựa như đang yêu cầu ai đó tới nhấm nháp. Tur Đồ Huy nằm sấp xuống, đôi môi dính lấy cái nơi mềm mại đã chờ mong từ lâu kia, đứng như trong tưởng tượng của hắn, không, thậm chí còn ngọt ngào hơn hẳn đã tưởng tượng, khiến hắn không thể không tiếp tục nhấm nháp nó. “Không... đừng... ư...” Tur Đồ Cương lắc đầu, muốn giải cứu mình ra khỏi Tur Đồ Hạo, thế nhưng, ngay cả câu nói đầy đủ ý cũng không thể nói hết. Lần hôn này càng sâu hơn so với lần trước, đầu lưỡi linh hoạt lướt qua chân răng, liếm láp từng chút một, mang tới một trận tê dại ngứa ngáy, làm thân thể Tur Đồ Cương run lên nhẹ nhẹ. Hàm răng không chịu nổi mà đầu hàng mở ra, như đang nghênh đón đầu lưỡi tiến vào. Đầu lưỡi khéo léo không chút khách khí tiến dần từng bước, càn quét hết thấy trong khẩu trang, cuối cùng quần lấy hồng lưỡi đang nửa đầy nửa cạn kia. Tur Đồ Huy truy đuổi Tur Đồ Cương, từ đầu lưỡi đến tất cả vị lõi, từ cây lưỡi đến mỗi mạch máu, tất cả đều bị người bên ngoài nghiêm túc tìm hiểu, không cho phép chủ nhân chiếc lưỡi kia ẩn dấu chút nào. Không chỉ như thế, nó còn bắt buộc chủ nhân chiếc lưỡi kia phải cùng nhau giãy dụa, quần quít lấy nhau. Nếu chủ nhân chiếc lưỡi kia sợ hãi mà lùi bước, Tur Đồ Huy sẽ áp sát từng bước, thẳng đến khi chủ nhân chiếc lưỡi kia không còn chỗ trốn, bị buộc phải cùng hắn vũ động mới thôi. Khẩu trang vô lực không kịp nuốt nước miếng mà chậm rãi tràn ra khỏi đôi môi đỏ búng, tại khúc miệng Tur Đồ Cương phát ra ánh sáng lấp lánh. Nụ hôn như bị cản nuốt này làm Tur Đồ Cương khó có thể thừa nhận, ý thống khổ lắc đầu, như muốn tìm chút tự do để hô hấp thêm dưỡng khí. Nhưng lại bị Tur Đồ Huy giữ chặt lại, bởi hắn còn muốn nụ hôn này được kéo dài vĩnh viễn. “Nhị ca, mau buông đại ca ra, đại ca sắp nghẹt thở rồi!” Nghe vậy, Tur Đồ Huy vội vàng buông y ra. Lúc này, Tur Đồ Cương bởi vì hít thở không thông mà mặt trắng đỏ búng. Nước miếng nơi khúc miệng còn chậm rãi chảy xuống, ngực phập phồng thở dốc kịch liệt, thân thể cũng bị phủ kín một tầng hồng nhạt. Khuôn mặt kia vốn là vì nụ hôn của ta mà đỏ búng lên thế này, nước miếng đang chảy xuống kia cũng có một phần là của ta, cả thân thể ứng hồng này nữa... tất cả... đều là vì ta... Cảm giác thỏa mãn vô cùng chiếm cứ hết tâm linh Tur Đồ Huy. Hắn xúc động mà nhẹ gọi: “Ca ca! Ca ca!” Hết thấy trời đất này cũng không có gì bằng được ca ca của hắn. Hắn không kìm hãm được mà cúi đầu, hôn lên khúc miệng y, sau đó trượt dần xuống cổ, hôn lên lồng ngực rộng rãi kia. Chính là lồng ngực này, hồi bé luôn ôm mình, khi mình khóc nháo, thiếu niên luôn an ủi mình, ôm mình vào ngực, lúc mình buồn rầu, thiếu niên lặng lẽ nói với mình: “Em còn có anh, anh sẽ là chỗ dựa của em, sẽ thay em giải quyết hết thấy mọi phiền não!” Trên bộ ngực rắn chắc đó, còn được trang điểm thêm hai khối hồng đậu nho nhỏ, khối hồng đậu này đã có chút đứng thẳng, như đang chờ đợi người hữu duyên đến hái. Mà người hữu duyên chính là đôi môi không muốn buông tha hết thấy kia, đôi môi nghênh đón, nhẹ nhàng ngâm lấy hồng đậu, đầu lưỡi linh hoạt vui đùa theo nó, làm nó lúc thì ngã sang trái, lúc thì ngã sang phải. Có khi lại nhẹ nhàng kéo nó lên, lúc lại ấn nó xuống, thì thoảng còn quần lấy nó chậm rãi kéo ra. Hàm răng cũng đến góp vui, lấy lực độ không làm người ta cảm thấy đau đớn mà cắn nhẹ lên hồng đậu, nhẹ nhàng lôi kéo nó, dù hồng đậu từ hình tròn biến thành hình trứng cũng không muốn buông ra. Thẳng đến khi không kéo lên được nữa, mới bằng lòng nhả ra, làm cho hồng đậu bắn mạnh trở về, khiến vùng da xung quanh đó run lên nhẹ nhẹ. Ngón tay cũng không quên trái hồng đậu cô đơn bên kia mà vuốt ve, đè ép, lôi kéo nó, đến khi nó cứng lên, biến thành màu đỏ điểm lệ, lớn gấp rưỡi kích thước cũ, mới bằng lòng cho nó có cơ hội nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Những nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn đập nước rơi vào khuôn bụng tròn nhẵn, xuống luồng gian bí ẩn cùng hai cánh mỏng trắng trẻo tròn trịa kia. Từng điểm từng điểm tiếp xúc thoát nhìn tựa hồ không muốn gia tăng kích thích cho thân thể, nhưng thực tế lại làm cho tất cả các nơi mẫn cảm đó phải tập trung cao độ mà cảm nhận. Tur Đồ Cương gắt gao cắn chặt môi, hy vọng lấy đau đớn để đối kháng với dục vọng, cũng để phòng ngừa tiếng rên rỉ đáng xấu hổ từ trong miệng chạy ra. Đừng! Đừng! Dưới đáy lòng yên lặng gào to, hai chân cố gắng khép lại, nghĩ muốn ngăn cản cái loại bại lộ hoàn toàn này. Hường thụ hai chân vô lực của ca ca đang kẹp lấy đầu mình, Tur Đồ Huy nói: “Ca ca, người không muốn ta đi sao? Có phải đang hy vọng ta tiến sâu hơn một bước, đúng không? Người không nói tức là đúng rồi nha.” Không phải! Không phải! Tur Đồ Cương lắc đầu, cố gắng biểu đạt ý phản đối, nhưng lại bởi vì không dám mở miệng mà bị Tur Đồ Huy có ý cho rằng là đang khẳng định. Tur Đồ Huy đặt nhẹ ngón giữa vào động khẩu, nói: “Ca ca, ta đi vào nhé, người đừng lo lắng.” “Không... ư...” Vội vàng hô to, nhưng bởi vì bị ngón tay thô lỗ tiến vào mà âm thanh trở nên cao vút. Ngón tay ngọc ngậy bên trong dửng dạc hẹp hòi, mỗi một tác lại mở mang thêm ranh giới. “Ca ca, rất nhanh, nơi này của người sẽ vây lấy ta, thật chặt, không một khe hở, chúng ta sẽ hòa hợp vĩnh viễn.” Tùy theo ngón tay hoạt động, cùng hô hấp hùng hực và lời nói làm trái tim đập thình thịch kia, tựa như liệt hỏa thiêu đốt toàn thân Tur Đồ Cương. Tur Đồ Cương cảm thấy bên trong mạch máu không còn là máu nữa, mà là dung nhan đang sôi trào, mỗi một nơi trên thân thể cũng như ngọn núi lửa đang bộc phát, từng chút từng chút, chiếm lĩnh toàn thân. Từng đợt đánh sâu vào lý trí yếu ớt, khiến lý trí không cách nào phòng thủ đành giương cờ trắng đầu hàng. Thân thể bị dục vọng chi phối, mỗi cũng không kìm được mà rên rỉ thành tiếng: “A... ư...” Tiếng rên rỉ ngọt ngào như tình được, làm người nghe trở nên tràn ngập hưng phấn. “Lão nhị, nhanh lên một chút.” “Nhị ca, người chuẩn bị hơi lâu rồi đây, đại ca sẽ không chịu nổi đâu. Được rồi, trong sách nói, trước tiên phải để người nằm dưới tiết một lần đã, điều này sẽ rất tốt cho hậu mật.” Lập tức theo lời mà nắm lấy nam tính non nớt kia, móng tay nhẹ nhàng đẩy bao da thẹn thùng, ở trên linh khẩu nhỏ xinh khẽ vẽ lên đó vài vòng tròn. “A, chính là nơi này, sẽ phun ra tinh hoa tràn đầy sức sống của ca ca, xem, bây giờ cũng đã có chất lỏng xinh đẹp chảy xuống rồi này.” Ngón tay chạm nhẹ vào chỗ chất lỏng đang tràn ra, như nâng niu bảo bối mà đưa lên trước mắt nam nhân. Tur Đồ Cương nhúc nhỡ quay đầu đi: “Mau bỏ xuống!” “Ca ca không vui sao? Đây là một bộ phận của ca ca đó.” Tur Đồ Huy cho tay vào trong miệng, nhẹ nhàng liếm mát, lại còn hít hít, tựa như đang rất hưởng thụ: “Thật ngon miệng.” Ồ... ư... Tur Đồ Cương cảm thấy đầu óc như bị ngọn lửa đốt thành tro. Tur Đồ Huy thật đáng sợ, sùng bái đến kinh khủng! Tur Đồ Cương một lần nữa phát hiện ra được sùng bái quả thật rất không tốt! Mù quáng sùng bái lại càng nguy hiểm hơn! Vừa mới khôi phục một chút năng lực tự hỏi, Tur Đồ Cương lại bị động tác của ngón tay đưa vào hải dương dục vọng. Ngón tay xoay tròn đỉnh phân thân, thì thoảng còn xoa nắn, hai trái bóng nhỏ bên dưới cũng bị chăm sóc hết mức, bàn tay vuốt ve chúng nó, khi thì nhẹ, khi thì nặng, lúc thì bóp nó biến thành hình tròn đáng thương, rồi mới buông ra, để chúng khôi phục nguyên hình, rồi lại tiếp tục một vòng tuần hoàn khác. Nội lực và ngoại lực cùng tác dụng, cuối cùng làm cho nam tính cương cứng phun

ra tình dịch trắng trọc. Tinh thần bởi vì phát tiết mà có chút ngán ngạo, nhưng thân thể do bị khoái cảm không ngừng tập kích mà càng thêm mẫn cảm.

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Dục vọng thô tồ cấp bách không chịu được mà cắm vào cục động chưa rõ việc đời kia. Cảm giác bị xé rách đánh sâu vào thân thể mẫn cảm đang chìm trong kích thích, kéo Tư Đồ Cương ra khỏi trạng thái cao trào. Thần chí đột nhiên thanh tỉnh, làm cho Tư Đồ Cương phát hiện tư thế của mình có bao nhiêu nhục nhã, hai chân rần rần tách ra hết mức, bị ép lộ ra bộ vị bí ẩn, mặc người xem xét nhòm ngó, không những vậy, tiếng rên rỉ làm người ta đỏ mặt không ngừng tràn ra. Mà đáng thương nhất chính là cục động nho nhỏ, những nếp nhăn bị mở căng hết mức, nhưng vẫn không thích ứng được với cự vật to lớn kia, cục động co rút từng đợt, cố gắng đẩy kẻ xâm lược ra khỏi bờ cõi. Bất quá, sự chống cự nho nhỏ này đâu thể so với quyết tâm của Tư Đồ Huy, hắn có chút lùi lại, hít sâu một hơi, rồi mạnh mẽ tiến vào. Tư Đồ Cương tựa hồ có thể nghe thấy tiếng nội bích phát ra tiếng cầu cứu tuyệt vọng, nhưng không có bất cứ chuyện gì có thể giải cứu được nó, cuối cùng, nó chỉ có thể bắt đầu nuốt khối thịt thật lớn kia vào, gắt gao... chặt chẽ... không tình nguyện mà vây quanh lấy kẻ xâm lược. Xúc cảm chật chội làm yết hầu Tư Đồ Huy thờ dãi một hơi vui mừng. “Thật đúng như suy nghĩ của ta, không, phải nói là tuyệt vời hơn rất nhiều, chặt như thể, nóng như thể. Ca ca, cuối cùng chúng ta cũng đã kết hợp thành một rồi.” Từng lời nói vang lên bên tai, như thôi miên trí óc của Tư Đồ Cương, làm cả người y như muốn rơi vào vực sâu. “Nhị ca, ôm đại ca lên, để đại ca ở trước camera nào. Chứ tư thế này, ta không chụp được.” Là ai đang nói chuyện, giọng nói quen thuộc như thế, nhưng hình như lại rất xa xôi... Tư Đồ Cương mở to đôi mắt mong lung, phát hiện mặt y đang đối diện với camera, Tư Đồ Huy thì đang từ đằng sau ôm lấy y, lỗ nhỏ dưới thân còn cần nuốt lấy cự vật thô to của hắn. Dục vọng của y thì cương cứng như bị tác dụng của xuân dược, tất cả bí mật muốn ẩn giấu đã hoàn toàn bị bại lộ trước ánh đèn camera. “Không... đừng... tắt nó đi... a...” Câu nói ra lệnh bị cự vật cứng rắn tàn phá bừa bãi mà đứt quãng, thậm chí cuối cùng còn biến thành tiếng rên rỉ mê hồn. Tư Đồ Cương giãy dụa, muốn tránh khỏi cái thứ đang ghi lại hình ảnh khôi hài của mình, nhưng thực tế, một chút tác dụng cũng không có, mà ngược lại, chỉ càng làm người phía sau hưởng thụ khoái cảm do dục vọng được co bóp hơn mà thôi. “Đại ca, ngươi không vui sao? Có nó, ngươi mới có thể chứng kiến người có bao nhiêu hưởng thụ, ánh mắt ngươi có bao nhiêu quyến rũ, thân thể ngươi có bao nhiêu xinh đẹp, và thanh âm ngươi có bao nhiêu mê người. Ngươi hẳn là nên cảm tạ chúng ta mới đúng. Không có chúng ta, ngươi làm sao biết bản thân có bao nhiêu dâm đãng đây?” Một trận bộc phát như trào ra, mang theo tất cả lý trí, Tư Đồ Cương biết mình không nên điên cuồng giãy dụa, không nên phát ra tiếng rên rỉ mê người, cũng không nên theo đuổi khoái cảm cực hạn. Nhưng mà, y không khống chế được bản năng thân thể. Đối mặt với màn hình camera, nước mắt trong suốt lặng lẽ chảy xuống, y cũng đã phân không rõ nước mắt này là do xấu hổ, hay là vì sung sướng? Hay là vì tình cảnh quỷ dị này? Cái gì y cũng không biết, vào lúc này, nơi đây, y chỉ muốn khoái cảm, chỉ muốn thứ khoái cảm có thể làm cho mình bay lên đến tận thiên đường xa xôi. Y ra sức giãy dụa thân thể trắng kiện, từng giọt mồ hôi rơi xuống làn da trơn nhẵn rần rờ, dưới ánh đèn, cả người y như bị bật kín bởi một tầng màu bạc yêu diễm, khiến tất cả khán giả đều ngây người. Đây chính là vị ca ca ngày thường luôn nghiêm nghị, khô khan, cẩn thận và tỉ mỉ sao? Mị hoặc như thế, cuồng dã như thế, chói mắt như thế. Thân thể y hình như sáng lên, mà bất cứ ánh sáng nào cũng không sánh được. Nội bích bắt đầu co rút từng đợt, cuối cùng Tư Đồ Huy không chịu được nữa mà giương cờ trắng đầu hàng. Tư Đồ Cương cảm thấy cự vật trong cơ thể càng thêm trướng đại, rồi một dòng chất lỏng nóng rực phun ra, bắn lên thành nội bích, khiến nội bích càng thêm ro rút. Tư Đồ Huy thỏa mãn khẽ cười: “Ca ca, ngươi thật là tham, ngay cả một chút tình dịch của ta ngươi cũng không tha. Có phải muốn ép khô ta thì ngươi mới hài lòng phải không? Bất quá đừng lo lắng, sau này còn nhiều thời gian, ta sẽ đem tất cả tinh lực cho ngươi. Ngươi cứ yên tâm đi.” Vừa nói, Tư Đồ Huy vừa khẽ hôn lên khuôn mặt thất thần kia một cái: “Mặc dù nhìn bộ dạng này của ca ca, ta đã lại cứng lên, nhưng hôm nay ta không thể độc chiếm ngươi được. Sau này ngươi nhất định phải bồi thường cho ta đó nha.” Bồi thường? Bồi thường cái gì? Vẫn chưa từ cao trào mà tỉnh táo lại, Tư Đồ Cương bỗng cảm thấy cự vật cực nóng ở trong cục động đang chậm rãi rời đi, hư không khó nhin lẫn lẫn lại chiếm lĩnh cục động nho nhỏ. “Không... đừng đi... đừng...” Y kiệt lực co rút, như muốn lưu lại cái thứ có thể đánh đuổi hư không kia đi, rồi phát hiện y không thể ngăn cản được điều đó. “Ồ... ô...” Nước mắt trong suốt chảy xuôi trên khuôn mặt tràn ngập khí tức dâm đãng, gây cho người xem biết bao cảm thụ kỳ dị, có chút đáng thương, có chút yếu ớt, nhưng cũng làm cho người ta càng muốn khi dễ, bắt nạt y hơn. “Lão nhị xong rồi thì đến ta.” Cuối cùng cũng có thể đầu tranh anh dũng. Tư Đồ Hạo hưng phấn kêu to, chạy vội tới trước mặt Tư Đồ Cương. Hân vận tay lên, lật Tư Đồ Cương lại, làm cho y ngã cúi đầu trên mặt đất, sau đó nâng cái mông của y lên. “Lão tứ, mau tới quay đi, đúng là kinh điển nha. Đã nghiện thiết.” Đứng vậy, mặc dù AV cũng có thể nhìn thấy cái loại này, nhưng dù sao không bằng tận mắt chứng kiến. Cục động nho nhỏ trước mắt vẫn giương thật to, lộ ra thật bích ứng đó bên trong. Cái động khẩu thì như thẹn thùng mà co rút liên tục, giống như đang hô hấp, chờ đợi thứ khác tiến vào. Không chỉ như thế, còn có dịch trắng không ngừng chảy xuống, ẩm ướt cả cái mông và bắp đùi Tư Đồ Cương. Và điều quan trọng nhất chính là, người này lại là đại ca ruột thịt của hắn. Chỉ nghĩ đến vậy thôi đã khiến hắn hưng phấn không thôi, có thể đem đại ca vốn cao cao tại thượng, luôn quân thúc hắn mà đặt dưới thân, bắt buộc khí quan bài tiết của y tiếp nhận tính khí của hắn, nhìn thấy y khó nhịn mà giãy dụa, phun ra những tiếng rên rỉ khao khát, được cảm thụ dục vọng phóng túng của y... Hết thảy... quả thực như đang nằm mơ, vậy mà giờ đã thành sự thật! Ngay cả Tư Đồ Hạo cũng không thể tin được, hắn phải có chút chứng cứ mới được, chứ giờ hắn chỉ cảm thấy như mình đang mơ “giác mộng Nam Kha”. “Lão tứ, quay nghiêm túc cho ta, càng cẩn thận rõ ràng càng tốt.” “Không thành vấn đề, cứ để ta.” “Ừm...” Tư Đồ Cương bị đâm mà nhào người về phía trước, lồng ngực cọ xát vào chăn mềm lạnh lẽo khiến thân thể run lên. Hậu động bị dị vật xâm lấn, liên gắt gao kẹp chặt lấy, sợ hỏa nhiệt có thể mang tới vui sướng lại chạy đi. Tư Đồ Hạo dùng sức đâm vào, một chút một chút, càng ngày càng sâu, càng lúc càng mạnh. Cái loại như vũ bão khác hẳn với ôn nhu chăm sóc của Tư Đồ Huy. May mà vừa trải qua một lần, nếu không Tư Đồ Cương khẳng định chịu không nổi. Tư Đồ Cương cảm thấy bản thân như con thuyền nhỏ yếu ớt giữa biển khơi mênh mông, không ngừng bị sóng lớn đánh vào, nhấp lên, hụp xuống, rồi lại nhấp lên... “Không... đừng... cứu ta... cứu...” Tư Đồ Cương gào thét, cầu xin cứu giúp. Nước mắt như mưa không ngừng chảy xuống gương mặt ửng hồng, trông vừa kiên cường lại vừa yếu ớt, vừa cương lại vừa nhu, đáng lẽ sẽ tạo nên cảm giác không hài hòa, nhưng trên gương mặt y lại thành một chỉnh thể thống nhất đến kỳ lạ. Đang chăm chú quay chụp, Tư Đồ Nham đương nhiên sẽ không bỏ qua vẻ mặt hoàn mỹ thế này, nhưng hắn cũng phát hiện ra một việc vô cùng không ổn, đó là hắn cũng bị vẻ mặt của đại ca mê hoặc, lý trí cũng không còn tỉnh táo nữa. Rốt cuộc trận tính giao lấy danh vì giáo huấn này là giáo huấn đại ca hay là hắn đây? Hắn thật sự mê hoặc rồi. Nhưng hắn biết, bốn anh em hắn sẽ không bao giờ quay lại quá khứ được nữa, tốt hay không tốt, hắn không trả lời được, bất quá hắn có thể khẳng định, hắn hy vọng trong lòng đại ca có mình, không phải là em trai, không phải là vì quan hệ huyết thống, mà là nam nhân, là chỗ dựa cho người luôn bị công việc chiếm cứ kia. Đại ca, ngươi nhìn ta đi, hãy đối xử với ta như một nam nhân, một nam nhân có thể làm chỗ dựa cho ngươi, để ta có thể cùng ngươi sẽ chia cuộc sống, sẽ chia hạnh phúc, vui sướng cùng đau thương, để chúng ta kết hợp với nhau, thẳng đến khi cuộc đời này chấm dứt.

Chương 10

Đêm sinh nhật đó, có lẽ phải nói là sáng hôm sau mới đúng, bởi lúc Tư Đồ Cương về nhà đã là 11 giờ đêm, và y đã bị ba đứa em trai đùa bỡn đến không cách nào thừa nhận nổi, ngay sau đó, y bắt đầu sốt lên, vậy mà thân thể vẫn bị người khác mở ra mà tiến nhập, khiến cả người đau nhức đến vô lực. Mặc dù Tư Đồ Cương vẫn nhớ thương công ty, nhưng bị ba đứa em cực lực cản trở, kết quả bị ép nghỉ dưỡng suốt một tháng mới có thể đi làm. Một tháng nay, điều duy nhất làm Tư Đồ Cương yên tâm chính là ba đứa em không ép y “vận động kịch liệt” nữa. Nhưng mỗi ngày chúng vẫn động tay động chân, thỉnh thoảng còn bay tới hôn môi, làm Tư Đồ Cương chống đỡ không nổi. Điều này y còn có thể chịu được, nhưng thứ làm y không thể chịu đựng được chính là, ba tên kia còn được voi đòi tiên, tuyên bố từ nay y là món đồ chơi của bọn chúng, phải thỏa mãn dục vọng của bọn chúng, không được chống cự dù chỉ một chút. Ở cái xã hội hiện đại văn minh này, làm gì có chuyện bắt buộc người khác? Bất quá Tư Đồ Cương rõ ràng, dù là thể lực hay tinh lực, y cũng không phải đối thủ của ba đứa em này, nhưng đánh không lại, chung quy cũng có thể trốn chứ? Chính vì vậy, ngày đầu tiên đi làm lại, Tư Đồ Cương đã dùng lý do công việc bận rộn mà ngủ lại ở công ty. Một ngày, hai ngày, ba ngày... đã một tuần trôi qua, ba người cuối cùng phát hiện ra không ổn, liền gửi một thông điệp đến cho Tư Đồ Cương: “Nếu tối nay người không thể về, vậy bọn ta sẽ đến công ty người giết thời gian cũng được, dù sao chúng ta cũng chưa từng làm việc đó ở nơi làm việc, có một lần kinh nghiệm cũng tốt.” Nghe xong, Tư Đồ Cương sợ hãi đành phải đáp ứng. Chỉ là, đi về nhà mà bước chân nặng trĩu, Tư Đồ Cương có cảm giác mình như đang tự chui đầu vào lưới, dể vào miệng cạp, nhưng lại không dám không về. Tư Đồ Cương thở dài thật sâu. Anh em, anh em, chính cái loại quan hệ này đã trói chặt mình. Trốn không thoát mà, bắt luận dù đi tới nơi nào, thì mối quan hệ huyết thống đều không cách nào phai nhạt, hơn nữa mình cũng đã hứa hẹn, tựa như có cái lưới khổng lồ bao lấy mình, bắt luận mình gầy dựa dựa nào, cũng tránh không thoát, chỉ có thể trở mặt nhìn thế giới tự do bên ngoài. Ôi, trốn không thoát mà. Ngẩng đầu, gia môn ở ngay trước mắt, bắt luận đi chậm đến mức nào, thứ gì tới cũng sẽ tới. Đôi chân nặng nề bước vào nhà. “Ca ca, vì sao lâu rồi không chịu về nhà? Là ngại kỹ thuật của ta hôm đó không tốt sao? Cái đó phải chậm rãi luyện tập, chỉ cần chúng ta chăm chỉ, khẳng định sẽ càng ngày càng tốt.” Tư Đồ Huy ân cần hỏi thăm. “Lão đại, có phải ngày đó ta mạnh quá, người chịu không nổi? Ai bảo lão đại quá quyền rũ làm gì, lần đầu tiên mà, thật sự không chịu được cũng phải thôi, nhưng làm nhiều, sẽ ổn liền.” Tư Đồ Hạo hất hàm nói. “Đại ca, hay là do bọn ta không thể thỏa mãn được người, cho nên người bắt buộc đi ra ngoài tự giải quyết? Chúng ta vốn là anh em, làm sao có thể để đại ca ra ngoài loạn giao đây, chẳng may dính phải mấy thứ bệnh kia thì chết.” Câu hỏi chứa bao đã tâm của Tư Đồ Nham vang lên. Ha ha ha ha, thật đúng là đối trá. “Rốt cuộc các người muốn làm gì, cứ nói thẳng đi.” “Bởi vì đại ca rất không ngoan, dám trốn khỏi chúng ta, cho nên chúng ta nhất trí phải cho người một chút trừng phạt, để người không dám đi ngược lại với quyết định của bọn ta nữa.” “Quyết định của các người? Vậy ý nghĩ của ta căn bản không cần quan tâm đến đúng không?” “Ca ca, chúng ta biết trong lòng người còn giấu mầm mống dâm loạn, bây giờ chúng ta sẽ lôi nó ra, để người không cần phải kìm nén nó, đây là việc tốt, người đừng bài xích.” “Tức là ta nên cảm ơn các người?” “Nói làm nhảm nhiều làm gì? Qua đêm nay, lão đại cũng không dám phản kháng chúng ta nữa, cũng không hiểu lầm thứ như vậy. Lên!” Không lảng tránh, Tư Đồ Hạo vọt lên, Tư Đồ Huy cùng Tư Đồ Nham thấy thế cũng lên theo, hai tay khóa chặt bốn tay, hướng chỉ giờ là sáu tay, Tư Đồ Cương dù kịch liệt gầy dựa dựa, cuối cùng quần áo vẫn bị cởi sạch, hai tay bị trói ngược ra sau. Cái tư thế này, chẳng lẽ con ác mộng đêm đó lại tái diễn sao? Mặt Tư Đồ Cương trở nên trắng bệch. Còn có cái gì đáng sợ đang chờ đợi mình đây? Tư Đồ Cương bị kéo tới căn phòng quen thuộc, trên mặt đất vẫn được trải một lớp chăn mềm, hết thảy đều giống như buổi tối hôm đó, ác mộng thật sự đã tái diễn rồi? Mồ hôi lạnh chảy xuôi theo đường cong quyền rũ. “Đây là trừng phạt, cho nên tối nay đại ca sẽ phải chịu đựng, chúng ta sẽ không nương tay đâu.” Lời nói hung tàn như ném Tư Đồ Cương vào vực sâu, chân y mềm nhũn, quỳ trên chiếc chăn dày mềm mại. Y run sợ nhìn ba đứa em đang không ngừng lôi ra mấy thứ kinh khủng kia, một cái giả âm hành thô to, mấy viên khiêu đàn hình trứng, còn cả những thứ y không biết là gì. “Tất cả, đều là thứ mà tối nay hậu động của đại ca phải nuốt đó. Đại ca, người rất cao hứng đúng không? Xem đi, hậu động của người đang vui sướng không ngừng co rút nè, chắc rất thêm khát nhỉ? Đừng lo, cũng nên bắt đầu rồi.” Hai chân bị giật ra đến cực hạn, Tư Đồ Cương nằm trên đồng chăn, mặt hướng lên trời. Cái tư thế này, khiến cho y có thể nhìn thấy rõ ràng cái giả âm hành thô to đang thông thả tiến lại hậu động nhỏ hẹp của mình. Nỗi sợ hãi bùng phát, răng cũng run lên, chạm vào nhau nghe cảnh cách, một chút âm thanh cũng không thể phun ra được, tất cả như đều đang bị nghiền lại trong cô họng. Không! Không! Tiếng gào thét tuyệt vọng vang lên trong lòng. Giả âm hành lạnh như băng chạm ở huyết khẩu đang đóng kín, Tư Đồ Hạo lễ phép nói: “Lão đại, đi vào nè.” Không có bất kỳ chuẩn bị hay bôi trơn, một thứ thô to lạnh lẽo bắt đầu xâm nhập vào cốc động nhỏ hẹp. “A...” Tiếng xé gió cũng ngừng cuối cùng cũng phát ra, dù chỉ là một âm, nhưng bao hàm bao thống khổ, cầu khẩn cùng sợ hãi. Rất nhanh, thứ đó không ngừng đâm vào sâu hơn, rồi lùi lại một xíu, xoay tròn. Thanh âm vang lên càng nhiều, làm cho người nghe vô cùng hưởng thụ. Trừng phạt không đau đớn sao gọi là trừng phạt, đương nhiên càng về sau càng tê lương, càng chứng minh mức độ trừng phạt càng cao, cũng càng làm người ta phải khắc sâu trong lòng. Từ tối nay, Tư Đồ Cương không bao giờ dám đi ngược lại ý chí của ba đứa em nữa rồi.

Chương 11

Bên trong căn phòng, bốn khối thân thể ẩm ướt đầy mồ hôi quấn quýt lấy nhau. “Nóng quá, mở điều hòa đi.” Tư Đồ Cương hiện đang bị kẹp chặt giữa ba đứa em tràn đầy sức sống. Thời tiết nóng nực, lại vận động kịch liệt làm y thật sự chịu không nổi. “Không!” Đứng nhìn ba đứa em lúc bình thường rất hay cãi nhau, bất quá lúc này luôn ăn ý đến mức khiến người khác phải nổi giận. “Ta thích nhất thân nhiệt của ca ca, nếu mở điều hòa, sẽ không cảm nhận được nữa.” Sao lại thế? Chẳng lẽ mở điều hòa, cơ thể ta sẽ không còn nhiệt độ? Người bình thường nhiệt độ cơ thể đều là 36,5 độ, ta cũng giống thế mà. “Lão đại, mở điều hòa, lão đại sẽ cảm thấy thư thái, và không ngột ngạt nữa. Mà một khi không ngột ngạt, làm sao ta được nhìn thấy lão đại chủ

động quyền rũ bỏ ta, vậy thì không tốt đâu nha. Ha ha.” Nói xong, hắn còn phát ra một điệu cười quỷ dị. Đầu óc chỉ toàn thứ bệnh hoạn! “Đại ca, mỗi lần hoan ái, mồ hôi và thể vị trên người đại ca đặc biệt dày đặc, nó giống như thuốc dục tình, làm sao ta để điều hòa phá hủy nó đây? Mà mồ hôi của đại ca, cũng là thành quả mà ta liều mạng lao động mới có được, đương nhiên phải giữ càng lâu càng tốt rồi.” Vừa nói, hắn vừa liếm một giọt mồ hôi chảy trên ngực ta. Nếu người thích thể vị của ta, vậy ngửi mùi chân thối của ta đi, chỗ đó là mùi dày đặc nhất đấy. Cur nhiên còn dám nói mồ hôi là thành quả của lao động! Hừ, bắt buộc chính ca ca ruột thịt của mình làm loại chuyện này, lại còn không biết xấu hổ nói là thành quả ư? Đương nhiên, dù loại kháng nghị này, Tư Đồ Cương chỉ dám nói trong bụng cho bản thân nghe, y cũng không muốn chỉ vì miệng lưỡi phân tranh mà làm cho ba tên đệ đệ kích động lên, khiến nhiệt độ cơ thể mình tăng cao hơn, thể vị dày đặc hơn, và thể lực cũng tiêu hao nhiều hơn. “Cái gì mà là thành quả lao động của người? Ba chúng ta mỗi người một lần, tất cả đều có công chứ?” Lập tức có người cãi lại, hơn nữa, người đó còn không cam lòng mà liếm lên cổ tay đầy mồ hôi của ta. Thân thể mới vừa cao trào, cộng thêm bộ vị mẫn cảm bị đụng chạm, khiến ta nhẹ nhàng giãy dụa. “Đương nhiên là ta cống hiến lớn nhất rồi, lúc ta làm, ca ca mới tiết ra, hơn nữa, thời gian của ta cũng dài nhất.” Đầu lưỡi như tuyên bố chủ quyền mà dịu dàng liếm mồ hôi trên bụng ta. “Um...” Tư Đồ Cương không nhịn được rên rỉ một tiếng. “Nhìn xem, ca ca có cảm giác với ta nhất.” Ngực khí kiều ngạo như báo cho hai người kia biết, địa vị của hắn trong lòng ta khác hẳn với những người còn lại. “Thế sao? Vậy thêm lần nữa nhé.” Tư Đồ Cương giãy dụa cùng rên rỉ đã làm đầy lên dục hỏa cùng lửa giận của ba đứa em... “Không... đừng...” Lời kháng nghị không được coi trọng, đã bị đôi môi của người nào đó phong bế. Bất quá, lời kháng nghị vẫn còn đang tiến hành trong đầu. Cơ thể ta sợ rằng không chịu nổi một đêm sáu lần đâu, sẽ chết đó! Từ ngón tay, đôi môi, đến thân thể lập tức quắn lên người Tư Đồ Cương, hơn nữa cứ như một trận đấu, chiêu nào chiêu nấy cũng tiến thẳng vào điểm mẫn cảm của y. Rất nhanh, Tư Đồ Cương không thể nghĩ ngợi được gì, điều duy nhất y biết là ngón tay người nào đó đang tàn phá bữa bãi trong cơ thể, còn đôi môi thì nhẹ nhàng hôn lên người y, như thể hiện dục vọng của bọn đệ đệ. Trong trận hỗn chiến, không biết hỏa côn thịt của người nào cắm vào hậu động nóng rực, những cú đâm mãnh liệt làm cho đầu óc Tư Đồ Cương trở nên trống rỗng. Y bất lực lắc lư thân thể, dục vọng phía sau không ngừng đánh tới, đôi môi đỏ mọng hé mở, phun ra những tiếng rên rỉ yêu kiều đến mê hồn người. “Thích không? Nếu người không trả lời, ta sẽ dừng lại đó.” Câu hỏi ác liệt vừa vang lên, động tác người đó cũng dừng lại. “Không... đừng có ngừng... nhanh...” Tư Đồ Cương mờ mịt nắm lấy cánh tay ai đó, trong miệng không ngừng cầu khẩn. “Nói thích đi rồi ta sẽ tiếp tục!” Người phía sau bất mãn vì y nắm không phải là tay hắn, vì vậy đã mạnh mẽ túm y, bắt y quay mặt lại nhìn mình. “Ừ... thích... thích... xin người... mau đi chuyển đi...” Khoái cảm tuyệt đỉnh cùng khát vọng làm cho Tư Đồ Cương không chút do dự mà khẩn cầu chính đệ đệ của mình, đồng thời thân thể cũng bất an mà giãy dụa. “Tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 12

“Ca ca, bữa sáng ta tự tay nấu có ngon không?” Tựa như con chó nhỏ đang chờ đợi chủ nhân khích lệ, nhị đệ Tư Đồ Huy trông mong nhìn đại ca Tư Đồ Cương đang chuẩn bị đi làm. Lúc này, Tư Đồ Cương bỗng cảm thấy, ánh mắt của nhị đệ kém mình 4 tuổi thật đáng yêu. Bất quá, có lúc nào nhị đệ không đáng yêu đây? Tính cách mạnh mẽ hơn hai đứa em kia, gần như mình không phải quan tâm, cũng không bao giờ cãi lại mình. Trừ ra... trừ ra cái lúc... Vừa nghĩ tới đây, Tư Đồ Cương không nhịn được mà nghiêng răng ken két. Những lúc đó, ba đứa em này đáng ghê tởm đến cực độ. Không nghe mình nói, muốn làm gì là làm, ngay cả khi mình nói không, cũng đều bị dịch thành “muốn, muốn nữa”! Cho nên, chẳng đứa nào đáng yêu hết. “Ca ca!” “Hả? Ăn ngon, ngon lắm, cơm người nấu ngon lắm.” Phục hồi tinh thần, Tư Đồ Cương vội vàng trả lời, chỉ sợ trả lời muộn, sẽ làm cho đứa em nấu ăn ngon nhất nước này tức giận. Đến lúc đó, chỉ sợ... Nghe y ca gọi, hai mắt Tư Đồ Huy như phát ra ánh sáng, hắn ôn nhu nói với Tư Đồ Cương: “Ca ca, ngày mai là cuối tuần. Hôm nay đừng để mệt quá, về sớm một chút mà nghỉ ngơi, miễn cho đến lúc đó lại kiệt sức.” Bảo tồn thể lực? Ôn nhu chăm sóc? Hừ, còn không phải vì bản thân người sao? Nếu người thật vì ta mà lo lắng, thì nên để ta nghỉ ngơi thật sự, đừng có bắt buộc ta làm cái việc kia, lại còn cố sức vận động nữa chứ! Tư Đồ Cương tức giận thầm nghĩ, nhưng dù vậy vẫn không dám nói gì, chỉ đành đáp ứng: “Ừ, ta sẽ cố gắng.” Đột nhiên, có đôi môi tiếp cận đến: “Nào, hôn một cái, sớm trở về nhé.” Tư Đồ Cương thở dài một hơi, nhắm mắt lại, mặc cho nhị đệ túm tay mình kéo lại gần hắn. Đầu lưỡi không ngừng luồn lách khắp khắp trang, như cố ý làm cho người nhận nó phải thần hồn điên đảo, đồng thời bắt buộc ta phải nuốt nước miếng mang theo mùi trà xanh thơm mát kia. Có thể là do thể chất bất đồng, mỗi lần Tư Đồ Cương uống trà là thân thể lại hư nhược vô lực. Nhưng mặc kệ y phản ứng thế nào, dù là mở miệng mắng to, hay âm thầm mềm giọng. Tư Đồ Huy thủy chung vẫn việc ta ta làm, chưa từng nghe người khác nói. Thật đúng là phiên phức, chỉ thích ngắm nhìn bộ dạng vô lực mềm nhũn của ta. Tư Đồ Cương bắt đắc dĩ nuốt dòng chất lỏng đang không ngừng tiến vào, thân thể cũng bắt đầu vô lực. “Ca ca, thừa dịp hai tiểu quý kia còn chưa rời giường, mau đi làm đi.” Bởi vì thành công trong việc độc chiếm thời gian buổi sáng của ca ca, nên Tư Đồ Huy vô cùng vui vẻ, khoe miệng khê nhếch lên, mỉm cười đầy đắc ý. Ánh mắt cũng bởi vì nụ hôn kia mà khơi dậy chút dục hòa. Nhưng mà, mặc dù kẻ sách nộ hôn buổi sáng thành công, bất quá để phòng ngừa, tốt nhất ca ca nên sớm rời khỏi nhà thì hơn. Nghĩ vậy, Tư Đồ Huy đành nhìn đau đáu cho ca ca đi làm. “Lão đại! Lão đại! Nụ hôn buổi sáng của ta!” Tiếng kêu dồn dập truyền tới từ lầu hai. “Ca ca, mau đi đi!” Tư Đồ Huy nghe thấy tiếng kêu, luống cuống xoay Tư Đồ Cương lại, bằng tốc độ tên lửa mà đẩy vị ca ca khiến người ta muốn ăn tươi ngay lập tức kia ra cửa. “Người thật quá đáng, không gọi ta, hại ta mất nụ hôn buổi sáng của lão đại!” Không ăn được mỹ thực, Tư Đồ Hạo oán giận với Tư Đồ Huy. Làm gì có chuyện ta để ca ca quyến rũ của mình sáng sớm đã nhiễm cái mùi tiểu quý nhà người chứ. Tư Đồ Huy cao ngạo liếc mắt nhìn Tư Đồ Hạo: “Đúng là tiểu quý.” Tư Đồ Hạo không phục hét lên: “Ta không phải tiểu quý, ta đã làm chuyện đó rồi mà.” “Nhưng tâm lý vẫn là tiểu quý thôi.” “Nhị ca, người cố ý đúng không, chỉ vì người muốn độc chiếm buổi sáng của ca ca?” Tư Đồ Nham nghe thấy tiếng hét, vội chạy nhanh xuống lầu, nhìn thấy hai vị ca ca đang âm ỉ, ngay cả bóng lưng của Tư Đồ Cương cũng không thấy đâu. Con tức trong lòng hắn không ít hơn Tư Đồ Hạo, cho nên, câu đầu tiên đã đâm phá kế hoạch của Tư Đồ Huy. “Chẳng lẽ hai đứa không có ý muốn độc chiếm ca ca sao?” Ánh mắt sắc bén lướt qua Tư Đồ Nham. Một dòng điện quý dị xẹt qua!!! Không ai chịu yếu thế. Ba người cùng phát ra khí thế tuyệt không lùi bước, nếu làm cho Tư Đồ Cương nhìn thấy, tuyệt đối sẽ biết ba người đang giữ nhà cho mình không phải là con mèo nghịch ngợm, mà ẩn dấu đằng sau mà lũ ác lang, chỉ muốn nuốt sạch sẽ con dê đơn thuần hiền lành, đến cận bã cũng không thừa lại. Như vậy, có lẽ y có thể quên đi lời hứa mà trốn thoát khỏi cái lồng này, nhưng mà, y đã đi làm mất rồi. Trận chiến tranh đoạt vị ca ca quyến rũ động lòng người đã chính thức bắt đầu, trong khi, nhân vật chính lại không hề hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 13

“Ừ...” Cơ thể cương cứng cong lên, răng cắn thật chặt và mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, tất cả đều thể hiện sự cố gắng chủ động của Tư Đồ Cương. “Nhanh lên, chút việc nhỏ thế mà cũng lè nể. Cho người năm phút nữa. Nếu như hết giờ mà chưa xong, coi như người không chủ động làm, sẽ không tính, người sẽ phải bồi thường cho ta. Trừ phi, người muốn ghi nợ?” Hai tròng mắt Tư Đồ Hạo toát ra ý không cho phép phản đối. Mặc dù y lớn tuổi hơn Tư Đồ Hạo, nhưng bây giờ nhìn lại, kỳ thật, y cũng không dám phản kháng lại ý của hắn. Tư Đồ Cương mặc dù muốn ghi nợ, chỉ có điều dưới ánh mắt kia, y không dám có ý nghĩ đó, càng huống chi, y là một nam nhân trọng chữ tín, vì vậy, y đành lắc đầu, nói: “Ta nói rồi, nếu người đứng đầu trong kỳ thi này, ta sẽ đem chính bản thân thưởng cho người một tối. Ta nói là giữ lời.” Thân thể có chút nhúc nhích, khiến cho bộ vị kết hợp kia cọ xát với nhau, cũng mang tới một cảm giác tê dại mơ hồ. Vì sao đệ đệ của mình lại biến thành như vậy? Cuộc thi kia vốn là vì hắn chứ, sao giờ lại giống như vì mình? Hơn nữa, nếu đứng nhất, thưởng cái gì cũng không muốn, ngay cả chiếc mô tô đưa hắn thích nhất cũng không thêm, mà chỉ cần... chỉ cần mình cùng ở một đêm với hắn, mà không có nhị đệ với tứ đệ. Nhưng cái quan trọng, hắn lại muốn mình làm việc này, bị động vốn là ép buộc, nhưng chủ động lại là một chuyện khác hẳn, nếu như mấy đứa kia sau này đều lấy thân thể mình làm phần thưởng, thì... Tư đồ Cương rung mình một cái, quả thực không dám nghĩ tiếp về tương lai khổ cực của mình. “Được rồi, trong vòng một phút nữa ca ca phải nuốt hết hòa côn thịt của ta. Nếu không sẽ bị trừng phạt đó, bất cứ cuộc chơi nào cũng phải có trừng phạt thì mới càng thú vị. Người cho rằng nên trừng phạt thế nào đây?” Tư Đồ Hạo làm như không thấy vẻ thống khổ của Tư Đồ Cương, hắn tách chân ra, nhìn nam nhân đang cười trên hưng khí của mình mà hạ lệnh, đồng thời bắt đầu vô tình đếm lùi thời gian: “60, 59, 58...” Tư Đồ Cương bị uy hiếp đến toàn thân chấn động. Nếu phải làm việc này lần nữa, y sẽ phải chịu khuất nhục như thế này nữa sao? Thế là thân thể lại bắt đầu ấn xuống. Mặc dù đại não ra lệnh cho thân thể, nhưng bản năng tránh né thống khổ ai mà chẳng có, khiến Tư Đồ Cương không cách nào tăng tốc được. “3, 2, 1. Hết giờ, để ta xem người có nuốt hết không nào.” Duỗi ngón tay tới bộ vị kết hợp kiểm tra, Tư Đồ Hạo nói: “Còn 1/4 chưa vào, đêm nay, người phải ngủ rồi.” Hắn cao hứng nói, khoe miệng khê nở một nụ cười đậm tã. Tư Đồ Cương nhăn nạy buông hạ hai mắt, mặc dù mỗi ngày đều bị điều giáo, nhưng lấy danh nghĩa trừng phạt để điều giáo, vừa hành hạ thân thể y, cũng vừa hành hạ ý chí y, làm cho người ta khổ không nói nổi. “Chuyện trừng phạt lát nữa tính, bây giờ hưởng thụ đi.” Hưng khí của Tư Đồ Hạo tàn nhẫn đâm vào sâu trong hậu đình hẹp hòi của Tư Đồ Cương. Hậu Đình đột nhiên bị căng ra, cảm giác xé rách lan tràn khắp toàn thân, Tư Đồ Cương phát ra tiếng kêu trầm thấp, mặt cũng bởi vì thống khổ mà có chút co quắp, vặn vẹo. “Lão đại, về mặt thống khổ của người quyền rũ quá, thanh âm bị cực lực kim nén cùng thống khổ xen lẫn khoái cảm, tất cả làm cho ta ngấm mãi không chán.” Vừa nói hắn vừa di chuyển, làm cho hưng khí xuyên vào sâu hơn. Tư Đồ Cương khó chịu, muốn há miệng phủ nhận mình không thấy khoái cảm, nhưng Tư Đồ Hạo lại nhân cơ hội mà đâm thêm một phát, lần này là bất ngờ, khiến cho y không kim nén được, từ đôi môi đỏ mọng truyền tới tiếng rên rỉ hút hồn mà Tư Đồ Hạo đã mong chờ từ lâu. “Cả tiếng rên rỉ này nữa, lúc mới đầu sẽ thấy thống khổ, nhưng tới âm cuối cùng, lại có chút cao lên, rất quyến rũ người khác. Lão đại, thân thể của người giống hệt thanh âm của người, tất cả đều thể hiện là một người nghiêm túc, nhưng kỳ thật, lại dâm dăng đến cực điểm.” Nói xong, hắn lại cắm vào thật sâu. “Chờ chút... chậm một chút...” Lúc này Tư Đồ Cương đã bị đâm đến không chịu nổi, thân thể mềm như bông, đầu gối sớm đã không chống giữ nổi, chỉ có thể dựa vào hai tay đặt phía sau mới không ngã xuống, thân thể cũng bởi vì vậy mà hình thành tư thế ưỡn ngực về phía trước, đầu gối ra đằng sau, trông vô cùng quyến rũ. Tư Đồ Hạo chứng kiến cảnh đẹp như vậy, một luồng nhiệt huyết chảy thẳng xuống dưới, hưng khí cũng trướng lớn thêm. Hắn không đành lòng cô phụ yêu cầu của mỹ thực, liền ngồi xuống, nhắm nhấp điểm quả trước mắt. Tư Đồ Hạo thay đổi tư thế, làm cho góc độ cùng độ sâu của hưng khí biến hóa, gần như xoay tròn một vòng. Nội bích miễn cảm bị đảo lại, truyền tới cảm giác tê dại quen thuộc. Hai khối hồng anh bị liếm mà nổi lên cảm giác khác thường, tất cả đều khiến Tư Đồ Cương tăng tốc đến cao trào. “Lão đại, người luôn muốn làm cho qua loa, như vậy là không được nha.” Mặc dù Tư Đồ Hạo đang nhắm nhấp hai khối hồng anh, nhưng lúc nào cũng chú ý tới từng biến hóa trong cơ thể Tư Đồ Cương. Đương nhiên, lúc này, hắn cũng phát hiện ra điều đó, liền vươn tay túm chặt dục vọng đang chảy ra dịch nước. Khoái cảm không được giải thoát tích tụ lại trong cơ thể, tạo nên áp lực mạnh mẽ làm cho Tư Đồ Cương không thể không mở miệng cầu xin: “Tam đệ... tam đệ...” “Ta sẽ không giống như lão nhị đâu, thấy người vừa xin là tha liền, không nỡ để người chịu chút khổ sở. Trước khi ta thỏa mãn, người đừng vọng tưởng được giải thoát.” Sợi dây vàng trời chặt dục vọng trưởng đại của Tư Đồ Cương, sau khi xác nhận lão đại không thể phát tiết được, Tư Đồ Hạo mới tiếp tục công việc dang dở của mình. Tư Đồ Cương bị khoái cảm như sóng biển đánh tới mà pháp phòng thờ dốc, y chỉ có thể bắt lực túm lấy người trước mặt, kẻ đã gây cho y thống khổ, cũng là kẻ có thể dẫn y đi tới thiên đường. Đúng thời khắc sắp lên đỉnh, cuối cùng Tư Đồ Hạo cũng coi bỏ sợi dây ngăn cách thiên đường kia ra. Thỏa mãn hét lên một tiếng, Tư Đồ Hạo bắn đầy tinh dịch vào cơ thể Tư Đồ Cương, còn mầm mống của Tư Đồ Cương thì rơi đầy trên người Tư Đồ Hạo. Tình cảm mãnh liệt trôi qua, là lúc trừng phạt bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14

“Người nói ta nên trừng phạt người thế nào đây?” Ngón tay xấu xa không ngừng vuốt ve thân thể thấm đẫm mồ hôi. “Ngày mai ta còn phải đi làm, đừng làm ta quá mệt mỏi.” Ngừ khí bất đắc dĩ vang lên, mang theo yêu cầu yếu ớt. “Được thôi, nếu người làm tốt, ta sẽ bỏ qua. Nào, khẩu giao cho ta đi.” “Người!!!” Khiếp sợ hét tay Tư Đồ Hạo ra, Tư Đồ Cương phẫn nộ hét lên. Làm loại chuyện này với ba đứa em là do y bị lời hứa trời buộc, nhưng dù sao cũng là bị ép. Mỗi ngày hậu đình của y đều ngập đầy tinh dịch, phải thỏa mãn tình dục cho lũ đệ đệ, bởi vì không cách nào phản kháng, cũng vì trấn an chúng, cho nên mới tiếp tục như thế. Kỳ thật, y vẫn cảm thấy áy náy, và muốn bồi thường cho chúng, nên mới để chúng tự tung tự tác. Vậy mà bây giờ còn được voi đòi tiên bắt y khẩu giao! Không! Cảm tình của y dành cho chúng không sâu đến mức làm chuyện này! “Không muốn? Vậy người hy vọng mấy thứ trong ngăn tủ kia chơi đùa với người hả? Được rồi, vậy thử luôn đi. Cái mode mới nhất, thô to lắm nha, bằng cổ tay đó, lại có rất nhiều hạt lồi lên, sướng cực. Chưa kể còn phát ra ánh sáng, lúc tắt đèn, có thể nhìn thấy cú động đang tham lam ngâm lấy nó. Không những thế còn có thể nhìn rõ cấu tạo bên trong. Lão đại, người cảm thấy qua mấy tháng điều giáo, nơi kia sẽ thành sắc đỏ dâm dăng? Hay là màu phấn hồng mê người đây? Đúng rồi, nó còn có thể...” “Đừng nói nữa!” Ngón tay thô bỉ làm sắc mặt Tư Đồ Cương trắng bệch, vừa nghe thấy có thể dùng nó để xem nội bích của mình,

cộng thêm có người còn thần nhiên điều tra nhan sắc nơi đó, quả thực làm cho người ta nghe không nổi nữa. “Ta... ta...” Đôi môi ngập ngừng không cách nào phun ra sự lựa chọn. Trên thực tế, y đã sớm giác ngộ, khẩu giao vốn là chuyện sớm hay muộn thôi, chỉ là do ba đứa em tranh đấu mà trì hoãn thời gian. Quên đi, lúc này thì lúc này, sớm chết sớm siêu sinh. “Sao thế, lão đại? A, ta biết rồi, nhất định là do người không thể chờ đợi được đúng không? Ta biết người sẽ thích mà. Để ta đi lấy.” Tư Đồ Hạo làm bộ muốn đứng dậy. “Không, ta khẩu giao!” Cuối cùng Tư Đồ Cương cũng lựa chọn, mặt bởi vì xấu hổ mà trở nên đỏ ửng. “Được rồi, vậy ta sẽ là vị khách đầu tiên thưởng thức trình độ khẩu giao của người. Kỳ thật, thứ kia cũng không tệ...” Mục đích đã đạt được, nhưng lại bị động tác bất ngờ của Tư Đồ Cương cắt đứt. Tư Đồ Cương nhắm mắt lại, coi như không thấy hết thảy, cúi đầu ngậm lấy dục vọng dính đầy tinh dịch kia. “A, quá tuyệt vời! Ta biết ngay mà, quả nhiên lão đại xứng là lão đại, dù chưa làm bao giờ, cũng làm tốt đến vậy. Ừm... ươn ướt, ấm áp bao lấy ta, còn cả đầu lưỡi linh hoạt này nữa...” Tư Đồ Cương kiệt lực không nghe ngôn ngữ xấu hổ phát ra từ miệng Tư Đồ Hạo, mà chỉ chuyên chú vận động. Dục vọng cực đại trong khẩu trang chậm rãi trương to, làm cho y hô hấp vô cùng khó khăn. Y chỉ có thể nhỏ ra, rồi sau đó dùng môi bao lấy đỉnh dục vọng, phát hiện thực sự nó quá lớn, căn bản không thể ngậm hết được. Xem ra phải nghĩ biện pháp khác thôi. “Đầu tiên liếm sạch tinh dịch ở trên đây, đây là cao đỉnh đường đó nha, cái miệng nhỏ phía sau của người để nếm nhiều rồi, nhưng phía trước còn chưa hưởng qua, cổ mà nhắm nhấp đi.” Tiếng ra lệnh vô tình phát ra, nhưng Tư Đồ Cương cũng chỉ có thể làm theo. Lúc đầu y thậm chí vươn đầu lưỡi ra, liếm hết tinh dịch, diện tích tiếp xúc sẽ giảm đến tối thiểu. Thực tế sau khi sử dụng cách này, y mới thấy, có rất nhiều khuyết điểm. Một, lưỡi vươn ra lâu, sẽ rất mệt. Hai, lại không thể ngậm miệng, nước miếng sẽ chảy ra. Ba, tốc độ quá chậm. Bốn, hiệu quả quá kém, không thể liếm tận gốc được. Xem ra phải nghĩ cách khác thôi. Y ngừng thở, tiếp cận lần nữa, dùng phương thức ăn kem mà mút vào. Tinh dịch mang theo mùi vị dày đặc bắt đầu ồ ạt tiến vào khẩu trang, sau đó thẳng tiến vào dạ dày. “Trong cơ thể lão đại đã chảy tinh dịch của ta, mỗi một mạch máu đến có. Lão đại, người là của ta, là của ta rồi.” Tư Đồ Hạo thỏa mãn tuyên bố. Ta là của ta, không phải của người. Tuy nhiên, lời phản bác cũng chỉ dám nói trong lòng. Dưới sự “cố gắng” của Tư Đồ Cương, dục vọng càng lúc càng cương cứng và có dấu hiệu bộc phát. “Lát nữa người phải nuốt hết tinh dịch đó, nếu không, hậu khẩu của người sẽ phải phụ trách chuộc tội cho tiền khẩu. Cái món đồ chơi mới kia còn đang chờ đợi người đấy.” Dục vọng cương lên đến mức cực hạn rồi phun ra dòng chất lỏng màu trắng sền sệt. Tư Đồ Cương vội ngậm miệng lại, gian nan nuốt xuống. Nước miếng vốn chưa kịp nuốt nay lại thêm tinh dịch, quả thực khó mà nuốt hết được, kết quả tinh dịch chảy dọc theo khóe miệng, tạo thành một sợi chỉ bạc lấp lánh. Sau khi nuốt xong, Tư Đồ Cương mới hy vọng cần thận hỏi người đang nắm giữ vận mệnh của mình: “Được rồi chứ?” “Nơi này còn một chút nè.” Tư Đồ Hạo vươn tay lau hết tinh dịch dính trên mặt, trên người Tư Đồ Cương, sau đó nhét vào khẩu trang, bắt buộc y phải nếm thêm lần nữa. “Cao nhì là người đầu tiên hưởng dụng hậu đình của người, còn ta là người đầu tiên hưởng dụng miệng của người. Mặc dù lần này chưa nuốt hết, bất quá cũng là lần đầu tiên, nên ta không trừng phạt nữa. Ta thật cao hứng, bây giờ, trong người có ta, trong ta có người, chúng ta sẽ không bao giờ tách rời.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

“Ca ca, người xem công ty này có chút vấn đề phải không?” Tư Đồ Huy cầm một tập tài liệu dày đi vào phòng làm việc của Tư Đồ Cương, lại còn quý dọ mà len lén khóa cửa lại. Đang chìm trong công việc, Tư Đồ Cương nghe tiếng mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía người lấy lý do bài tập ở trường đại học không có, lại muốn chia sẻ gánh nặng với mình mà tới công ty kia. Đáng tiếc, tốc độ ngẩng đầu của y không đủ nhanh, cho nên không thấy Tư Đồ Huy vừa làm gì. “Thật sao? Cầm lại đây cho ta.” Rốt cuộc, Tư Đồ Huy cũng được quang minh chính đại tiến tới gần ca ca. A, mùi thơm dịu này là mùi xà bông thơm do chính tay ta chọn, quả nhiên rất thích hợp với ca ca. Hơn nữa thể vị của ca ca, đối với ta mà nói, quả thực còn lợi hại hơn cả xuân dược. Hít một hơi thật sâu, Tư Đồ Huy cảm thấy hông hạ của mình đã chậm rãi cương lên. Hắn cố ý tiến sát đến lỗ tai xinh xắn kia, lấy phương thức thì thầm mà nói công việc, trên thực tế là đang khiêu khích Tư Đồ Cương: “Người xem, chỗ này nè, số liệu có chút vấn đề.” Lỗ tai hắn cảm bị công kích, làm cho Tư Đồ Cương khẽ run rẩy, lúc này y mới phát hiện đệ đệ đã tiến lại rất gần mình, y vội vàng kéo xa cự ly: “Đang trong thời gian làm việc, đừng làm vậy.” “Vì sao người lại đối xử với ta như vậy?” Tư Đồ Huy thống khổ hỏi. Vì sao ca ca một chút cũng không thông cảm với khổ tâm của mình? Vì được tiếp xúc với y nhiều hơn, mình đã tự nguyện đến công ty hỗ trợ, lại phải nhẫn nại, kiềm nén không dám đụng chạm vào y, đơn giản là vì y nói không thể để cho người trong công ty nhìn thấy điều bất thường. Mình tôn trọng y như thế, yêu thương y như thế, hết thảy đều vì y, vậy mà... y lại đối xử với mình như vậy? Chẳng lẽ mình làm còn chưa tốt sao? “Ai đối xử tệ với người chứ?” Quả đúng là một câu hỏi không đầu không đuôi. “Người đồng ý y tên khốn khiếp kia mà khẩu giao, nhưng lại không cho phép ta nói chuyện thân mật với người?” Tư Đồ Huy khổ sở nói, cổ họng nghẹn ngào, gần như không phát ra âm thanh. “Vương bát đản? Trong thời gian làm việc, không được thảo luận chuyện vợ vãn.” Đang chìm trong công việc, Tư Đồ Cương không nghe rõ ràng lắm, lỗ tai chỉ loáng thoáng nghe thấy từ kia, nên thuận miệng trả lời. “Là cái tên Tư Đồ Hạo đó, có phải nó đã bức người khẩu giao rồi đúng không?” Bây giờ Tư Đồ Huy căn bản cái gì cũng không trông nom được, công việc gì chứ, bây giờ hắn chỉ nhất tâm muốn biết trong lời nói của Tư Đồ Hạo có bao phần sự thật mà thôi. Ánh mắt sắc bén của Tư Đồ Huy xuyên qua đầu Tư Đồ Cương. “Cái này... cái này...” Tư Đồ Cương nghe thấy hai chữ đáng xấu hổ kia, mặt thoáng cái đã đỏ ửng như con tôm luộc. Y chợt dạ xoay ra chỗ khác, căn bản không muốn trả lời vấn đề này, áp ứng muốn cho qua. “Có hay không có!” Tư Đồ Huy cực độ bất mãn với thái độ của y, hắn mạnh mẽ xoay Tư Đồ Cương lại, tiếp tục ép hỏi. “Cái này... cũng không thể gọi là chính thức khẩu giao được, chỉ là... chỉ là dùng miệng hôn hôn ở chỗ đó thôi.” Không thể không đáp, Tư Đồ Cương cẩn thận dùng từng từ một. Trả lời cũng không thể đi ngược sự thật, cũng không được kích thích nhị đệ. “Chỉ là?! Người cảm thấy ‘chỉ là’ thôi sao?” Mặc dù đã hết sức hỏi hột, bất quá hiệu quả không lớn, bởi vì câu trả lời này đối với Tư Đồ Huy mà nói vẫn vô cùng kích thích, làm cho hắn không cách nào thừa nhận nổi. Ngón tay bắt đầu xào diệu cời quần áo Tư Đồ Cương ra, tìm kiếm da thịt mềm mại được giấu ở bên trong. “Người làm gì? Đây là phòng làm việc đó!” Tư Đồ Cương tức giận, nhưng không cách nào đẩy được hắn ra. “Ca ca, người vì nó mà khẩu giao, vậy mà không đồng ý ân ái với ta sao? Người cứ đẩy đi, tốt nhất tàn nhẫn mà đẩy đi, đừng vào tù hoặc chỗ nào đó, làm cho ta bị thương hoặc chết luôn cũng được. Có lẽ như vậy, ta sẽ không phải chịu đau khổ thế này nữa.” Thanh âm thống khổ vang lên. Nghe những lời này, Tư Đồ Cương cũng không dám đẩy hắn ra, vạn nhất thật sự xảy ra việc ngoài ý muốn, người ân hận đầu tiên sẽ chính là y, chắc chắn y sẽ tự trách mình rằng: Nếu như không đẩy ra thì tốt biết bao. Chỉ là việc nhỏ thôi mà, đã chịu bao lần rồi, thêm một lần nữa, có sao đâu. “Tại sao ta phải đẩy người? Ta thích người nhất, bởi vì người nghe lời ta nhất. Chúng ta vào phòng trong nghỉ ngơi đi, hoặc là chờ tới rồi làm cũng được mà?” Thay đổi sách lược, Tư Đồ Cương ôn nhu dỗ dành đệ đệ, đồng thời cũng hy vọng hắn có thể thay đổi thời gian và địa điểm. “Không, bởi vì người sẽ không bao giờ cho hai người kia tới đây, cho nên nơi này chỉ thuộc về chúng ta. Hơn nữa ta phải ân ái với người ngay bây giờ, ta thật sự không thể chờ đến tối được. Người sờ mà coi, chỗ này của ta sắp nổ tung rồi.” Một bên cời áo của ca ca, một bên làm cho ca ca phân tâm mà túm tay y kéo vào hông hạ của mình, đồng thời làm nũng khẩn cầu: “Thấy ta nhẫn nại khổ cực thế này, nhất định ca ca sẽ không

cực tuyệt đúng không?” Lúc chạm vào dục vọng cực đại của nhị đệ, Tur Đồ Cương lại càng hoảng sợ hơn, so với lúc lớn nhất của hắn, bây giờ cũng chỉ kém hơn có xiu mà thôi. Trong óc ầm một tiếng, đột nhiên thấy ngực mát lạnh, tiếp theo y liền cảm thấy một thứ gì đó ảm áp, ảm ướt bao lấy trái hồng đậu của mình. “Ừ...” Do đã bị huấn luyện, nên chỉ cần có kích thích là thân thể y sẽ thành thực phản ứng cho đối phương biết rằng y đã có khoái cảm. Tur Đồ Huy lập tức thừa thắng truy kích, một bên tiếp tục liếm, một bên luồn tay vào trong quần, đùa giỡn dục vọng đáng yêu của ca ca, tay kia lột áo ca ca xuống, lộ ra vòm ngực rộng rãi. “Không... a... đừng ở chỗ này... vào trong đi... cửa còn chưa khóa đó...” Thân thể khó nhịn mà ngọ nguậy, miễn cưỡng bảo trì chút lý trí còn lại mà nhắc nhở bản thân đang trong tình thế nguy hiểm. “Hi hi, tùy thời có người tiến vào, có phải càng kích thích hơn đúng không? Nghe nói vụng trộm ở phòng làm việc, bởi vì sợ người khác nhìn thấy, cho nên tinh thần vô cùng khẩn trương, thân thể cũng rất mẫn cảm, có thể hưởng thụ niềm vui thú chưa từng có. Ca ca, ngươi xem, ngươi cũng thế rồi nè.” Vừa nói, Tur Đồ Huy vừa luồn tay vào cúc động nhỏ, ở bên trong khuấy động một phen, làm cho Tur Đồ Cương cảm thụ khoái cảm mạnh hơn. “Ừ...” Đúng như nhị đệ nói, cái loại hào khí nguy hiểm này làm cho thân thể sinh ra niềm hưng phấn khác thường. Bởi vì sợ hãi mà thân thể căng thẳng, nội bích càng co bóp hơn. Hắn kéo ca ca, làm cho y nửa ngồi trên bàn, còn mình thì nâng hai chân y lên, làm cho hậu động dâm mỹ mở ra lớn hơn, càng tiện cho hắn tiến vào. Cảm giác phong phú làm Tur Đồ Cương ưỡn người, tiếng rên rỉ cũng muốn phun ra, nhưng một tia lý trí còn sót lại nhắc nhở y: Không thể như vậy được, sẽ bị người khác nghe thấy mất. Cho nên y chỉ có thể miễn cưỡng nuốt vào, thân thể khó nhịn mà giãy dụa không ngừng. Cúc động nhỏ hẹp quá chật lấy dục vọng cực đại, làm cho Tur Đồ Huy phát tiết nhanh hơn so với bình thường. Nhưng mà hắn vẫn kiên quyết không cho ca ca được giải thoát: “Ca ca, ngươi cứ nhiên không đem lần đầu tiên của cái miệng nhỏ nhắn phía trên này lưu lại cho người yêu người nhất là ta, thật sự không thể tha thứ. Ngươi phải bị trừng phạt. Ngươi nói, ta nên làm gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16

Đột nhiên điện thoại vang lên. “Ca ca, ngươi có muốn nghe xem có chuyện gì không?” Đang chìm trong khoái cảm, Tur Đồ Cương căn bản không nghe thấy gì, lại càng không rõ câu hỏi mang đầy mùi ác ma của Tur Đồ Huy. Y chỉ theo tiềm thức mà đáp lại: “Ừ.” “Ca ca, ngươi phải khống chế thanh âm của mình đó nha. Nếu ngươi rên như thế, mọi người sẽ biết ngươi đang làm gì đó.” Thanh âm đột nhiên phóng đại của Tur Đồ Huy đã kéo Tur Đồ Cương ra khỏi khoái cảm, lúc này y mới chú ý tới chiếc điện thoại đang đổ chuông, cũng thấy nhị đệ cười tà ẩn nút kết nối. Đáng tiếc, đã không kịp ngăn lại. Điều duy nhất y có thể làm là cắn chặt môi dưới, không cho tiếng rên rỉ thoát ra ngoài. Mà điều này, cực kỳ khó, vô cùng khó, bởi vì Tur Đồ Huy còn cố ý gia tăng tốc độ khiến thân thể mẫn cảm phải hứng chịu từng đợt khoái cảm như biển cả dậy sóng. “Chuyện gì vậy?” Giọng nói của Tur Đồ Huy trầm ổn nghiêm túc, một chút cũng không nghe ra hắn đang làm cái chuyện đáng xấu hổ này, chắc chắn tất cả mọi người đều tưởng rằng hắn đang rất nghiêm túc làm việc. “Là phó giám đốc hả?” “Ừ, có chuyện gì không?” “Giám đốc Lưu có chuyện khẩn cấp cần gặp tổng giám đốc đề báo cáo?” “Tổng giám đốc giờ đang có việc, báo ông ấy năm phút sau hãy quay lại.” “Tốt.” Trò chuyện chấm dứt. “Sao ngươi lại nói thế? Ta như thế này thì làm sao dám gặp người khác? Huống chi là năm phút nữa.” Tur Đồ Cương phẫn nộ đẩy Tur Đồ Huy, luống cuống tay chân cài lại khuy áo. “Đừng mặc vội, mau đi rửa mặt đã, sẽ tốt hơn đó.” Tur Đồ Huy không biết lại có chủ ý gì với ca ca, chỉ là ca ca thuần khiết không chú ý tới ánh mắt của hắn. “Cũng đúng.” Dùng chân đá quần sang một bên, Tur Đồ Cương chạy vào phòng nghỉ. Tur Đồ Huy thì nhàn nhả đi tới cửa, mở khóa ra. Sao ca ca lại cho rằng mình nguyện ý để người khác nhìn thấy thân thể xinh đẹp cùng vẻ mặt quyền rũ của ca ca chứ? Thật là đáng yêu. Tur Đồ Huy giấu cái quần của ca ca vào trong hộc tủ, cũng không để ý bản thân cũng đang xích lõa. “Ồn rồi, ồn rồi. Ô, quần ta đâu? Ngươi... sao ngươi chưa mặc quần áo?” Thật vất vả dùng nước lạnh tẩy rửa khuôn mặt ửng đỏ, Tur Đồ Cương chạy vội ra ngoài, nhưng lại không tìm thấy quần mình đâu, hơn nữa nhị đệ còn chưa chịu sửa sang quần áo, cái quần thì chưa kéo, khuy áo thì mở tung, xem thái độ của hắn, là biết ngay hắn không có ý định sửa sang lại rồi. Một đám mây đen bao phủ lấy Tur Đồ Cương. “Còn nhớ ta nói sẽ trừng phạt ngươi không? Ta đang rầu rĩ suy nghĩ, không ngờ phương pháp lại hiện ra trước mặt.” “Phương pháp... phương pháp gì? Đừng đùa nữa, nhanh mặc quần áo vào đi, giám đốc Lưu sắp tới rồi.” Tránh né ánh mắt của hắn, đồng thời lo lắng chạy đi tìm quần, Tur Đồ Cương sợ hãi dự cảm thành hiện thực, đến nỗi thanh âm cũng đầy run rẩy. “Ta nói trừng phạt chính là, ngươi – không – được – mặc – quần – khi – tiếp – Lưu – Kinh – Lý.” Từng chữ từng chữ tuyên bố nội dung trừng phạt vang lên. “Hả?” Cảm giác xấu hổ khó nói bỗng bao phủ lấy Tur Đồ Cương. Tur Đồ Huy chui xuống dưới bàn, nói: “Quần của ngươi đã bị ta giấu rồi, trong thời gian ngắn, ngươi không thể tìm được đâu. Nếu ngươi không ngồi xuống nhanh, đợi lát nữa giám đốc Lưu tới, sẽ chỉ thấy tổng giám đốc không mặc quần thôi đó.” Vừa dứt lời, điện thoại lại vang lên. Thời gian không cho phép Tur Đồ Cương do dự nữa. Y vội vàng ngồi vào ghế, cũng liều mạng đẩy cái ghế vào sát bàn, hận không thể vùi bản thân vào trong đó. Khi cảm thấy người bên ngoài không thể thấy hạ thể lồ lộ của mình, y mới dám ấn nút kết nối. “Tổng giám đốc, giám đốc Lưu tới.” “Đề ông ấy vào.” Ừm, thanh âm coi như bình thường. Tur Đồ Cương đối với biểu hiện của mình tương đối hài lòng. Cửa mở, giám đốc Lưu bước vào: “Tổng giám đốc, ngài xem bản fax này đi, công ty UFO quyết định hợp tác với chúng ta rồi!” Đang vô cùng hưng phấn, giám đốc Lưu đi nhanh về phía cái bàn. Tur Đồ Cương cảm thấy từng giọt mồ hôi lạnh đang chảy từ lưng mình xuống, y càng thêm ản ghê vào khe bàn, cố gắng ản dấu hạ thể, đồng thời vờn cánh tay cầm lấy bản fax. “Tổng giám đốc, công ty này đứng thứ ba trên thế giới, giờ lại đồng ý hợp tác với chúng ta, chúng ta thật là may mắn.” “Ồng ngồi xuống đi.” Mồ hôi lạnh vẫn không ngừng chảy. May mà giám đốc Lưu theo lời ngồi xuống, Tur Đồ Cương mới thăm thò phào một hơi. Thân thể vừa trầm tĩnh lại, đã cảm thấy có chút khác thường: Cái mông trực tiếp cọ sát vào ghế da mà cảm thấy lạnh lạnh, từng giây từng phút như nhắc nhở y vẫn đang lồ lộ, hậu đình chứa đầy tinh dịch chưa kịp rửa sạch, bây giờ đang từ từ chảy xuống, dính đầy vào ghế. Chắc giám đốc Lưu không thấy đâu nhỉ? Tur Đồ Cương bất an suy đoán. Chắc là không đâu, nếu nhìn thấy, thái độ của ông sẽ không thể thế này được. Tur Đồ Cương cẩn thận quan sát giám đốc Lưu, cuối cùng yên tâm cho ra kết luận. Ngay lúc y muốn nghiêm túc nghe giám đốc Lưu nói, một bàn tay bỗng đặt lên dục vọng còn chưa được phóng thích của y, không ngừng gây áp lực. Là Tur Đồ Huy! Trời ơi, tay hắn! Tur Đồ Cương không ngừng thăm mắng đứa em đáng hận này, một bên hít sâu, nghĩ cách dẹp loạn dục hỏa đang bị khơi mào, một bên dùng chân, nghĩ muốn hất tung cái tay đang làm phiền mình ra, tốt nhất có thể đá tên kia hôn mê bất tỉnh luôn, như vậy mình sẽ an toàn rồi. Bây giờ, Tur Đồ Cương cũng không quản được cái gì gọi là tình anh em nữa, chỉ cần có thể giải thoát khỏi khốn cảnh này, thì sao cũng được. Lúc này, y mới hiểu được, hàm ý chính thức ản dấu sau lời trừng phạt của Tur Đồ Huy. Cái bàn nhỏ hẹp căn bản không phải là nơi có thể thi triển quyền cước. Có mấy lần, Tur Đồ Huy vì tránh né mà đụng phải bàn, phát ra tiếng cộp cộp, khiến giám đốc Lưu nghi hoặc hỏi thăm. Tur Đồ Cương chỉ có thể bất đắc dĩ dừng lại, mặc cho Tur Đồ Huy đùa bỡn. Ngón tay càng thêm kiêu ngạo, thậm chí còn cố gắng cắm vào khe hở giữa cái mông cùng cái ghế để dò xét hậu đình. May mà lực cản quá lớn, nên không thực hiện được. Trong đầu Tur Đồ Cương bây giờ chỉ có cái tay đáng sợ kia, còn tất cả những gì giám đốc Lưu nói chỉ như gió thoảng bên tai. Y không ngừng cầu xin giám đốc Lưu mau rời đi, trong câu nói cũng đã cho nhiều ám chỉ. Mà giám đốc Lưu cũng là người thông minh, rất nhanh đã hiểu ý mà vội vàng rời đi. Cánh cửa vừa đóng lại vài giây, dục vọng của Tur Đồ Cương đã đầu hàng, tinh dịch màu trắng

đục phun đầy tay Tư Đồ Huy. Bởi vì chịu đựng thời gian quá lâu, nên khoái cảm cũng vô cùng mãnh liệt, thời gian phun ra cũng dài hơn, tinh dịch cũng đặc biệt nhiều. “Ca ca, người là của ta, ai cũng không được cướp đi. Ta yêu người như thế, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Vì sao ngày nào nhị đệ với tam đệ cũng truy đuổi ta, bắt buộc ta phải chịu sự dày vò của tình dục, làm ta không còn chỗ trốn. Ở nhà thì bị nhị đệ với tam đệ tranh đoạt, ở công ty lại là thiên hạ của nhị đệ. Mặc dù trước kia cũng muốn làm chuyện đó với bọn chúng, nhưng khi đó sức khống chế của bọn chúng rõ ràng rất tốt, còn bây giờ thì lúc nào cũng cố chiếm lấy mình. Thật là phiền toái, may mà tứ đệ không tham gia vào, biểu hiện cũng không tệ, chứ nếu có thêm nó vào, chỉ sợ ba người như mình cũng không chịu nổi. Thân thể không nghỉ ngơi đủ càng ngày càng mệt mỏi, may mà mình mượn cơ hội đi công tác mà trốn thoát được khỏi bọn chúng bốn ngày. Nhưng ngày mai phải về rồi, làm sao đây? Quên đi, chuyện ngày mai, để ngày mai phiền não. Mang theo tâm tư sầu lo cùng lo lắng về tương lai, Tư Đồ Cương dần dần chìm vào giấc ngủ. Hình như có vật gì đó nặng nặng đang đè lên ngực mình, thật là khó chịu, ngay cả hô hấp cũng thấy khó khăn. Muốn giãy dụa, đẩy cái thứ kia gì, nhưng tứ chỉ lại không cách nào nhúc nhích. Là gì thế? Buông ta ra! Tư Đồ Cương kiệt lực tỉnh táo lại, muốn nhìn rõ ràng xem là cái gì đã quấy rầy giấc ngủ của y. Ngoài cửa sổ, ánh trăng tỏa sáng vào phòng khiến mọi thứ như phủ thêm lớp lớp màn bạc lấp lánh. Tư Đồ Cương hoảng sợ phát hiện ra thứ đặt trên ngực y lại chính là chân y, hơn nữa tay cũng bị người khác trói lại. Có người bắt cóc mình sao? “Đại ca, người tỉnh rồi!” Nương theo thanh âm quen thuộc, tách một tiếng, đèn điện đã được bật sáng, cũng chiếu rọi thân thể lỏa lồ của Tư Đồ Cương. “Là người?! Người muốn làm gì! Mau cởi trói cho ta!” Tư Đồ Cương giãy dụa, đập vào thành giường, vang lên từng tiếng cộp cộp. “Chẳng lẽ người vẫn chưa hiểu?” Bởi vì chân bị trói ngược lên đầu giường mà cái mông bị lộ ra ngoài, hiện đang bị ngón tay thon dài vuốt ve, dần dần, ngón tay đó đã chạy lên phía bắp đùi non mượt, Tư Đồ Nham tiến sát vào mặt Tư Đồ Cương, hai cái mũi cơ hồ còn chạm vào nhau. “Hiểu gì chứ?” Tư Đồ Cương ngu ngơ hỏi, mồi từ trong mơ tỉnh lại, ngay cả tình huống hiện tại y còn chưa rõ. “Lại còn giả ngu?” Ngón tay mang theo trừng phạt mà tàn nhẫn véo viên hồng đậu trước ngực, khiến cho thân thể y run rẩy: “Chẳng lẽ người không biết, ba anh em ta đã vì người mà đánh nhau sứt đầu mẻ trán rồi sao?” “Vị ta? Sứt đầu mẻ trán? Vì sao?” Hai tròng mắt tối tăm nhìn đệ đệ, bên trong ẩn chứa đầy sự hoang mang. Tư Đồ Nham cười rộ lên: “Cũng đúng, đại ca thuần khiết như thế, làm sao biết được.” “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao ba người đều kỳ lạ vậy?” Nhíu mi, Tư Đồ Cương cảm thấy vô cùng khó hiểu. “Bởi vì bọn ta yêu người, đã quá yêu người, nên ai cũng muốn độc chiếm người, làm cho người chỉ thuộc về riêng mình.” “Thì ra... người cũng...” Nhớ tới trước khi ngủ còn nghĩ rằng tứ đệ khác hai người kia, Tư Đồ Cương cảm thấy mình thật ngốc, có lẽ cho tới bây giờ, y vẫn không hiểu rõ về lũ em. Thật đúng là làm anh thất bại mà. “Đúng vậy, hơn nữa takhông giống hai người kia, ta sẽ đợi thời cơ tốt nhất mới ra tay.” “Người... người muốn làm gì?” Bây giờ mới ý thức được tư thế này có bao nhiêu nguy hiểm, Tư Đồ Cương vô cùng sợ hãi. Tay chân đều bị trói, căn bản không nhúc nhích được gì, giờ đây y như một miếng thịt trên thớt, tùy thời bị người khác muốn làm gì thì làm. “Làm gì ư? Người khẩu giao cho tam ca, đem lần đầu tiên cho nhị ca, cùng nhị ca ân ái trong phòng làm việc, đem thánh địa mà người cấm ta bước vào dâng cho nhị ca, người nói ta phải làm sao đây? Đại ca, đến tột cùng, người thuộc về ai?” Lời nói vẫn êm ái như cũ, sắc mặt cũng không chút thay đổi, nhưng Tư Đồ Cương lại có thể cảm nhận được lửa giận hừng hực đang ẩn sau sự bình tĩnh đó, làm cho y lạnh gáy, da gà nổi ăm ăm. “Ta không thuộc về ai hết, ta chỉ thuộc về ta.” Bị Tư Đồ Huy cùng Tư Đồ Hạo làm phiền đã khiến Tư Đồ Cương không nhìn được nữa, y phải nói cho bọn chúng biết suy nghĩ của y, muốn bọn chúng phải tôn trọng y. “Vậy sao? Ta đã vì đại ca mà chuẩn bị thứ này, đại ca có thể vừa cảm thụ, vừa ngắm nhìn lại bản thân nên thuộc về ai. Ta nghĩ thứ này sẽ trợ giúp cho đại ca hiểu rõ vấn đề hơn đó.” Tư Đồ Nham cầm cái túi du lịch lên, lấy một cái bình thủy tinh. “Đây là cái gì?” Mà to thế, còn to hơn cả cái chai bệnh viện dùng để truyền dịch nữa. Tư Đồ Cương khó hiểu nhìn nhìn. “Đại ca, nghĩ làm gì cho mệt? Đêm nay, người chỉ cần cảm thụ là được.” Khóe miệng Tư Đồ Nham khẽ nhếch, tạo nên một nụ cười tà ác. “Không, um...” “Vi thanh quản của đại ca, nên phải dùng khẩu tắc thôi. Mặc dù ta biết tiếng rên rỉ của đại ca có tiếng là đầu độc lòng người...” Nhìn Tư Đồ Cương liều mạng lắc đầu, Tư Đồ Nham tươi cười nói tiếp: “Người muốn nói đó là gào thét vì thống khổ hả?” Đúng vậy! Đúng vậy! Tư Đồ Nham lại càng cười vui vẻ hơn: “Đây cũng là một trong các điểm quyền rũ của người đó, trong từng động tác đều ẩn chứa phong tình.” Không có! Không có! Con người đen trùng mắt nhìn Tư Đồ Nham, làm hấn càng thêm ác ý mà nói: “Được rồi, người đã không đồng ý, vậy ta sửa lại ‘nội tâm dâm dăng dung nhập với mọi động tác’ có được không? Ừ, sửa vậy đi, quá chuẩn rồi. Đại ca, người không hồ là đại ca, khó trách bao nhiêu đối thủ bị người đánh bại.” Ta không nói cái này, ta đâu có ý đó. Còn nữa, chuyện thương trường sao lại giống việc này được?! Đây là hai việc hoàn toàn khác nhau mà! “Đại ca nói nhiều cũng vô ích, lấy tạm câu nói của tam ca ‘nói nhiều lãng phí thời gian’, đại ca, đêm nay người không cần nhìn, cũng không cần kêu, chỉ cần dùng toàn bộ tri giác để cảm thụ là được rồi.” Lời vừa dứt, một miếng vải đen đã che khuất tầm mắt Tư Đồ Cương. Không cách nào nhìn thấy, khiến Tư Đồ Cương sợ hãi, thân hình trắng kiện run lên nhè nhẹ. “Nếu như một đêm không đủ, ta có thể phụng bồi thêm vài đêm nữa, thẳng đến khi đại ca rõ ràng bản thân thuộc về người nào mới thôi.” Trong bóng tối, thanh âm lạnh lẽo vang lên làm trái tim Tư Đồ Cương như bị chìm trong băng tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 18

Vì không thể nhìn thấy, nên thính giác, khứu giác cùng xúc giác càng trở nên nhạy cảm. Tứ đệ đang làm gì nhỉ? Đầu tiên là phần eo bị nâng lên, phía dưới có lót cái gì đó mềm mềm, có lẽ là cái gối hoặc là chăn mềm gì đó, làm cho hậu động so với giường tạo thành một góc 60 độ. Không gian yên tĩnh, bất cứ thanh âm gì cũng có thể nghe thấy rất rõ, hình như tứ đệ lấy cái một cái gì trong túi? Sau đó là tiếng chất lỏng va chạm vào chai thủy tinh. Lo âu, sợ hãi, nghi hoặc cùng các loại tâm tình không ngừng dâng lên, trái tim cũng tăng tốc, bất tri bất giác lại thêm chút chờ mong. Rốt cuộc là gì đây? Vì sao đệ đệ

cho rằng mình sẽ trả lời câu hỏi của hắn? “Xong rồi, đại ca, đây là thứ rất hay đó.” Thính giác nhanh nhạy làm Tur Đồ Cương nghe thấy sự hưng phấn ẩn chứa sau câu nói bình tĩnh của Tur Đồ Nham. Vì cái móng bị nhếch cao, nên ngón tay lạnh lẽo dễ dàng ấn vào động khẩu, làm cho cơ thể y buồng lũng. “Đại ca, nơi này của ngươi không còn là màu phấn hồng thuần khiết nữa, mà là màu sắc vì dâm mỹ rồi. Bất quá, nó cũng vô cùng xinh đẹp, xứng đáng với làn da trắng nõn xung quanh.” Ngươi còn dám dùng khẩu khí như vừa phát hiện ra vùng đất mới mà nói những câu hạ lưu đó hả? Các ngươi đúng là bại hoại, không phải các ngươi đã nhìn rõ từ lần đầu rồi sao? Ngay cả một cọng lông mới mọc của ta, các ngươi cũng biết rõ như lòng bàn tay, thậm chí còn phát hiện trước cả ta, thế mà còn ra vẻ không biết nhan sắc chuyển biến lúc nào ư?! Oa oa... âm mao đáng thương của ta, từ lần đầu tiên bị bọn đệ đệ xâm phạm, chúng mày đã không còn cơ hội được lớn lên, ta cơ hồ sắp quên bộ dáng của chúng mày rồi! Hạ thể không có chúng mày bảo vệ, giờ cứ tron nhẵn như lũ trẻ con, lại còn phải chịu đựng ánh mắt rục rủa của lũ em, áp lực thật lớn nha! Ôi... ta nhớ chúng mày quá! Bao giờ mới có thể gặp lại chúng mày đây! Ngay lúc Tur Đồ Cương đang than khóc tưởng niệm cho đám lông mao, động khẩu đột nhiên bị mở ra. Mặc dù hậu động đã sớm quen bị cắm vào, nhưng trải qua vài ngày nghỉ ngơi, giờ nó đã chặt khít lại như xưa, thế mà vừa bị dị vật tấn công, các cơ bên trong đã tự nhiên thả lỏng, làm cho ngón tay thon dài có thể thuận lợi tiến vào. Ngón tay như ngựa quen đường cũ mà tấn công hậu động, thỉnh thoảng còn kích thích nội bích mềm mại bên trong. Thân thể vốn bị điều giáo nên rất dễ hưng phấn khi bị kích thích, hơn nữa, do không nhìn thấy mà càng miễn cảm hơn. Nam tính hồng nhật bắt đầu ngẩng đầu, tiền bụng cũng nở ra nước mắt trong suốt. “Đại ca dâm đẳng thật đó, chỉ cần ngón tay chạm nhẹ mà đã vậy rồi.” Móng tay ác ý xẹt qua dục vọng, thành công làm cho nó càng thêm cương lên: “Phải buộc lại, nếu không đại ca sẽ vất vả quá độ mất.” Ngón tay thuần thực cầm sợi dây trói dục vọng cùng hai trái bóng lại, sợ không thể bảo đảm, sợi dây còn trói thêm vài vòng, cuối cùng còn thắt một cái nơ bướm xinh đẹp. Chỗ dây còn thừa tách làm hai, quấn lên đầu gối, vô hình trung cố định dục vọng của Tur Đồ Cương lại. Y bắt đầu thở hồng hộc, nhưng tư thế cong cong này căn bản rất khó hô hấp, khiến Tur Đồ Cương có chút khó thở. Y giãy dụa, nghĩ muốn tìm một tư thế thoải mái hơn, ít nhất cũng phải dễ thở một chút. “Đại ca, đừng lộn xộn.” Bàn tay mang tính chất trừng phạt mà bóp vào cái móng một cái, vang lên âm thanh trong trẻo. Mặc dù cái tát này không nặng, nhưng đang trong đêm khuya tĩnh lặng, đột nhiên một tiếng “chát” vang lên, vẫn đủ dọa Tur Đồ Cương đến giật mình. Lấy tay đánh vào nơi đó, cứ như là trẻ con làm sai bị người lớn trừng phạt, dù không đau, nhưng vẫn làm y thấy vô cùng xấu hổ, gương mặt y cũng vì thế mà đỏ bừng lên. “Ừm, vậy là được rồi.” Tur Đồ Nham hài lòng nói. Ngay lúc Tur Đồ Cương vừa nghe lời mà không nhúc nhích, đột nhiên có cái gì đó lạnh như băng chạm vào động khẩu. Tròn tròn, không như đầu nắm – đây là gì? Một dòng chất lỏng bông chảy vào sâu trong cơ thể... Tur Đồ Cương giãy lên. Mặc dù khoảng cách từ cái thứ kia chảy vào động khẩu rất ngắn, nhưng do đây là nơi miễn cảm, nên cảm giác cứ như giọt mưa rơi từ trên mái hiên xuống. Từng giọt từng giọt cứ như xuyên qua nội tạng, vào tận sâu trong. Không đợi Tur Đồ Cương tỉnh táo lại, lại một giọt nữa rơi xuống, cứ tiếp tục, tiếp tục... đều rơi vào đúng một vị trí. Tur Đồ Cương bỗng có ảo giác: Nếu tiếp tục chảy xuống, thân thể sẽ bị bào mòn thành một cái lỗ, giống như nước chảy đá mòn vậy. Đứng như vậy! Mau bỏ ra! Tur Đồ Cương lắc đầu nguây nguậy, bởi vì đang đeo khẩu tắc, nên lời khẩn cầu phát ra chỉ như vài tiếng ư ư không rõ nghĩa, nghe vào tai người khác, lại càng giống như tiếng rên rỉ hưởng thụ. “Ca ca, ta biết ngươi sẽ thích mà.” Nương theo tiếng nói, càng nhiều chất lỏng chảy xuống. Hơn nữa không biết có phải do tưởng tượng hay bởi vì thứ chất lỏng kia thay đổi, mà Tur Đồ Cương cảm thấy những chỗ bị vẩy vào đều nóng rục, cứ như bị nung lên vậy. Cái thứ kia? Sẽ không phải là... Tur Đồ Cương sắc mặt trắng bệch, y mãnh liệt lắc lắc đầu, tiếng kêu cũng từ từ to hơn. “Yên tĩnh chút nào!” Cái móng lại bị đánh một phát nặng hơn. “Nhìn ca ca là biết, chắc lại suy nghĩ vớ vẩn rồi.” Lại? Chẳng lẽ mỗi lần ta nghĩ, không phải cũng chính là suy nghĩ của các ngươi sao? Duy chỉ khác, đó là ý nghĩ của ta quá ngây thơ so với các ngươi thôi. “Không phải acid đâu. Ta sẽ không bao giờ hại ca ca ruột thịt của mình như vậy.” Chẳng lẽ bây giờ không phải ngươi đang “hại” ta sao? Nếu như ta không phải ca ca ruột thịt của ngươi, có lẽ sẽ không gặp phải cảnh ngộ này. “Mặc dù ta thật sự muốn dùng acid đậm đặc tẩy rửa cơ thể cho ca ca, tẩy rửa toàn bộ mùi của nhị ca và tam ca lưu lại trong người ngươi, cả những nơi bọn họ tiếp xúc qua, cũng phải rửa sạch sẽ, để thân thể ngươi chỉ nhớ mỗi ta, mùi của ta, cảm xúc của ta. Mỗi một tác, mỗi một điểm, cũng chỉ nhớ mỗi ta mà thôi.” Ngươi... ngươi thật sự nghĩ vậy sao? Tur Đồ Cương vô thức mờ lớn hai mắt, trừng trừng nhìn đệ đệ có ý nghĩ đáng sợ kia. Kết quả, y phát hiện, mình có trừng đến mấy thì cũng chỉ nhìn thấy miêng vãi đen. “Nhưng mà ta biết, thân thể mềm mại của đại ca sẽ không chịu được, cho nên sẽ không dùng.” Thanh âm càng lúc càng gần, làm Tur Đồ Cương biết đệ đệ đang ở ngay cạnh mình. “Ta chỉ dùng tương ớt thôi mà, đó là loại gia vị mà ngươi thích nhất, ha ha, sau này mỗi lần ngươi ăn ớt, cũng sẽ nhớ về ta. Đại ca, ta đối xử với ngươi tốt như thế, ngươi có cảm thấy bản thân nên thuộc về riêng ta không?” Lời nói mang theo dụ dỗ vang lên, Tur Đồ Nham ngấm lấy vành tai Tur Đồ Cương, nhẹ nhàng gặm cắn. Bỗng như có dòng điện từ đôi môi truyền đến, làm thân thể Tur Đồ Cương gần như trở nên mềm nhũn. Nhưng, chỉ là “gần như” thôi. Bởi vì thứ chất lỏng kia vẫn không ngừng nhỏ giọt. Tur Đồ Cương biết lúc này không ai có thể cứu y, chỉ trừ y... Y lay động thân thể, làm cho thứ chất lỏng kia chảy vào những nơi khác nhau trong cơ thể. Nhưng y vẫn cảm thấy khó chịu, thậm chí còn bởi vì thứ chất lỏng này rơi vào cơ quan nội tạng mà càng thêm khó chịu. Tur Đồ Cương không biết, mỗi lần y giãy dụa, cái móng trắng nõn như những ngọn sóng trong không trung, hấp dẫn tầm mắt của mọi người, khiến dục vọng của những kẻ đó tăng vọt. Tur Đồ Cương tựa hồ nghe thấy Tur Đồ Nham hít một hơi, nhưng bởi vì không nhìn thấy, cũng bởi vì một khác sau đó, Tur Đồ Nham đã phun ra câu nói vô cùng điềm tĩnh. Y cho rằng đó là do mình tưởng tượng, Tur Đồ Nham, một người như nham thạch, vô cùng tình táo, Tur Đồ Cương thật đúng là chưa từng thấy hắn kích động bao giờ. “Ca ca, ngươi muốn dụ dỗ ta để trốn tránh giáo huấn sao? Đáng phạt!” Thanh âm vừa dứt, Tur Đồ Cương liền cảm thấy nụ hoa trưởng đại bị tàn nhẫn bóp véo, đồng thời, thứ chất lỏng đang nhỏ giọt cũng ồ ạt chảy như vỡ bờ. Tur Đồ Cương cơ hồ không chịu nổi thống khổ mà Tur Đồ Nham gây ra. Đầu vu bị móng tay cắm vào thật sâu, có khi lại như không cam lòng mà dùng sức kéo, có khi lại xoay tròn như đang thí nghiệm sự mềm dẻo cơ gân của nụ hoa. Thân thể bởi vì thống khổ mà giãy dụa, dục vọng không ngừng lắc lư giữa hai chân. Nếu hai chân quá lớn, sẽ khiến sợi dây buộc ở đầu gối trói chặt dục vọng lại, làm cho dục vọng bị đè ép. Nếu như một chân mở ra ngoài quá lớn, sẽ kéo theo dục vọng về phía đó, làm dục vọng bị đau đớn như xé rách, nhưng nếu hai chân khép lại, sẽ đè lên ngực, khiến y không thể hô hấp được. Còn thứ khiến y khó có thể nhẫn nại nhất, đó là thứ chất lỏng như hồng thủy đang chảy ồ ạt vào hậu đình, thứ chất lỏng không biết tên này chảy qua nội bích yếu ớt đến dạ dày. Hơn nữa nó còn mang theo nhiệt độ cực nóng, Tur Đồ Cương cảm thấy bên trong cơ thể như đang bị đốt cháy, máu trong toàn thân như bị thu hút về nơi đó, khiến nội bích càng thêm miễn cảm, mỗi một giọt nước chảy vào cũng khiến cơ thể run rẩy. Nếu như nói, độ miễn cảm của thân thể là 10, thì bây giờ thân thể y là 1000, là 10000. Hai tay Tur Đồ Cương như cầu xin mà mở rộng ra, rồi lại nắm chặt, nhưng chỉ nắm được chút không khí hư vô. Vì ức chế bản thân gào thét, hàm răng y cắn chặt khẩu tắc trong miệng. Lúc này y vô cùng cảm thấy may mắn, bởi thứ đồ vật này đã ngăn cản âm thanh của y, bằng không, không biết tiếng kêu của y sẽ có bao nhiêu thê lương. Mồ hôi lạnh chậm rãi bao trùm khắp thân thể tron nhẵn không một sợi lông, nhưng cơ thể bởi vì nhiệt độ bên trong mà như bị bao phủ một lớp mây hồng. “Thật đáng tiếc, chảy hết rồi.” Tur Đồ Nham tiếc hận nói: “Quên đi, đây là lần đầu tiên của đại ca, sau này sẽ chuẩn bị nhiều hơn.” Vừa nói, hắn vừa rút cái ống cầm ở hậu huyệt ra. Tur Đồ Cương thở dài một hơi, nhưng từ đệ đệ lại nói một câu khiến y vô cùng căng thẳng. “Đề ta kiểm tra xem thân thể đại ca miễn cảm thế nào nào.” “Đại ca, bây giờ ta cầm một cái ống thủy tinh nhỏ, yên tâm là bề mặt tron nhẵn, giờ ta chuẩn bị đút vào nhé.” Ống thủy tinh khuấy chất lỏng trong cơ thể Tur Đồ Cương, tạo nên từng đợt sóng đánh vào nội tạng yếu ớt, thỉnh thoảng, ống thủy tinh lại nhẹ nhàng cọ xát vào nội bích, bởi vì có nước chảy mà càng thêm hiệu quả. Cho ta một ít không khí, một ít không khí!!! Tur Đồ Cương thở hồng hộc, nhưng bởi vì tư thế cùng khẩu tắc, mà hô hấp vẫn chưa được cải thiện. “Đại ca, sao thế, còn chịu được không? Nếu như không chịu được nữa, chỉ cần gạt đầu một cái là được.” Thanh âm như thôi miên vang lên, ống thủy tinh trong cơ thể cũng bắt đầu rút ra. Lý trí nhắc nhở Tur Đồ Cương, không thể ngay cả một tia tôn nghiêm cuối cùng cũng vứt bỏ, vì vậy y chậm rãi lắc đầu. “Được, vậy đừng trách ta không lưu tình nhé.” Không biết chuyện gì sắp xảy ra, Tur Đồ Cương bỗng cảm thấy đệ đệ nhìn thấy mình phản ứng như thế hình như rất cao hứng, chẳng lẽ hắn vốn hy vọng ta lắc đầu, để cho ta ném thủ đoạn lợi hại của hắn phải không? “Đại ca, bây giờ trên tay ta đang cầm một cây dương khối rất to, khác hẳn với cái ống thủy tinh kia nhé.” Tur Đồ Cương thề, y chắc chắn nghe thấy trong lời nói kia tràn đầy hưng phấn cùng sốt ruột. Đại dương khối mang theo sức mạnh

cường ngành xâm nhập vào hậu đình nho nhỏ. Mỗi lần di chuyển, bề mặt gồ ghề lại cạo lên nội bích sung huyết yếu ớt đã vô lực chịu đựng kia. Không gian xung quanh Tư Đồ Cương như biến thành màu đen, trước khi bất tỉnh, ý nghĩ duy nhất của y chính là: Chẳng lẽ cuộc sống tương lai của mình sẽ như thế này sao?

Bạn đang đọc truyện *Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.